

תפ"ח 58199-03-14 (ירושלים) - מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

-נגד-

הנאשמים
1. יוסף וינברגר

על-ידי ב"כ עו"ד איתמר בן-גביר

2. אלירן לנדאו

על-ידי ב"כ עו"ד אלי לנדאו

3. פלוני (קטין)

על-ידי ב"כ עו"ד יצחק בם

הכרעת דין

השופטת רבקה פרידמן-פלדמן: כתב האישום:

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני, לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(א) + סעיף 1ד144 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); ועבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2) + סעיף 1ד144 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 5 בספטמבר 2012 הוצא צו לפיו שטח רמת מגרון דרום הינו שטח צבאי סגור.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 23/3/14, גמלה בליבם של הנאשמים ושל כשלושה נוספים, שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחרים"), להיכנס אל רמת מגרון, ולתקוף את תושבי המקום הפלשתינאים. לשם קידום החלטה זו הצטיידו הנאשמים והאחרים במוטות עץ וברזל ובכובעי גרב.

ביום 23/3/14, בשעה 12:00 לערך, התקרבו הנאשמים והאחרים אל שטח אדמה בפאתי רמת מגרון, אשר בו עיבדו, באותה עת, את מטע הזיתים והתאנים, יוסף אבו עלי, עומר אל חאג', אחמד סיאם, נסיף עבדול ג'עבר (להלן: "המתלוננים"). הנאשמים והאחרים עמדו על גבעה מעל המטע כעשר דקות והשקיפו על המתלוננים.

לפתע החלו הנאשמים והאחרים, בצוואת חדא, ליידות אבנים לעבר המתלוננים. אז, התקרבו הנאשמים והאחרים אל המתלוננים במהירות, תוך שהם מקללים אותם, והחלו להכותם במוטות ואלות.

עומר אל חאג', אשר ניסה להימלט מהמקום, נפל על הקרקע ושניים מהנאשמים והאחרים הכו אותו בראשו עם אלה. עומר ניסה לברוח והשניים המשיכו להכותו עם האלות. במקביל, שניים מהנאשמים והאחרים הכו את נסיף עבדול ג'עבר בידו השמאלית באמצעות אלה שחורה. עוד חבטו הנאשמים והאחרים בסוסם של המתלוננים.

אחמד עודת אללה, אזרח שהבחין במתרחש מהכביש בעת שנסע במשאיתו (להלן: "נהג המשאית"), הפעיל את צופר האוויר שברכב וצעק כי הוא מזמין משטרה. הנאשמים והאחרים החלו להימלט מהמקום לכיוון תחנת הדלק של כוכב יעקב. בעת שנמלט נאשם 1 מהמקום, הוא נפל ונחבל.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחרים, נגרמו לנסיף עבדול ג'עבר חבלה ושטף דם בכתפו השמאלית, לעומר חאג' נגרם חתך בראש באורך 3 ס"מ וחבלה בזרוע שהצריכה קיבוע, ולאחמד סיאם נגרמו חבלות בידו.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח' תשובת הנאשמים לכתב

האישום:

3. בתשובותיהם לאישום, אישרו הנאשמים כי הגיעו למקום האירוע, לטענתם לאחר שנקראו לסייע לתושבי המקום, בעקבות הגעתם של "מקומיים" וחשש שהללו יפלו לרמת מגרון. הנאשמים כופרים בכך שתקפו את המתלוננים, וטוענים כי הם אלה שהותקפו על ידי המתלוננים וכי הם התגוננו מפני התקיפה.

4. נאשם 1 - טען כי קיבל הודעות על ערבים המכים יהודים ברמת מגרון ומתקרבים למקום בו גרים יהודים. לפיכך הוא הגיע למקום, ושם הותקף. לטענת הנאשם, הוא ניסה להגן על עצמו, הוא נפצע בצורה חמורה וברח. הנאשם ציין כי יתכן

עמוד 2

שבמהלך האירוע נפצע אחד המתלוננים, אך זאת כתוצאה מניסיונות הנאשמים להגן על עצמם מפני המתלוננים אשר תקפו אותם.

5. נאשם 2 - לדבריו, הוא הגיע למקום, לאחר שקיבל הודעה על פלישה של מקומיים למאהל הבנות ברמת מגרון. הוא התבקש לסייר במקום ולהפגין נוכחות, כדי להרתיע את המתלוננים מלפשוט על הציוד של תושבי המאחז. המתלוננים הם אלה שתקפו את הנאשמים והאחרים. הוא עצמו לא היה כלל בטווח מגע עם המתלוננים, אך נזרקו עליו אבנים שסיכנו אותו, ולכן הוא ברח מהמקום כשהמתלוננים או חבריהם דולקים אחריו. הנאשם הדגיש כי ככל שמי מהמתלוננים נפצע, הרי שהדבר אירע כתוצאה ממגננה של המותקפים. הנאשם אישר כי בהיותו במקום היה ברשותו כובע צמר, אך זאת לא לצורך המיוחס לו בכתב האישום.

6. נאשם 3 - מסר שהיה בדרכו לישיבה, כאשר נודע לו שברמת מגרון מרביצים למישהו ויש צורך בעזרה. הוא הגיע למקום, ולאחר מכן הצטרפה קבוצת אלמונים. התפתחה תגרה בין אנשים

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

שהיו שם לבין האלמונים. הוא לא השתתף בתגרה ועמד בצד, ובסופו של דבר, בשל נחיתות מספרית, הוא וחבריו ברחו מהמקום.

ראיות המאשימה:

7. מטעם המאשימה העידו המתלוננים, נהג המשאית, וכן שוטרים שהיו מעורבים בתפיסת הנאשמים בשטח, ובחקירתם.

גרסאות המתלוננים:

8. נאסיף עבדול גיעבר - העיד כי הוא יליד ירושלים שגדל בכפר הסמוך למקום האירוע, והוא ומשפחתו הבעלים של האדמה בה התרחש האירוע, החל משנת 1965. כיום הוא מתגורר בארצות הברית ועובד כסוחר. במועד האירוע הגיע לישראל כדי לעבד את האדמה, ושהה אצל קרובי משפחה. ביום האירוע עלה לאדמה עם בחורים שהתלוו לעזור לו, אותם שכר דרך סוכן, כדי להוציא עצי זית שנשרפו, לאחר ששרפו לו את רוב העצים בשטח. הם הביאו איתם סוס. היה לו אישור של הצבא לעבוד במקום, רק אישור בעל פה ולא מסמך כתוב. באותו יום כל האנשים בכפר יצאו לאדמותיהם. ציין כי הוא

מעדיף שהמשטרה תתלווה אליו כשהוא עובד באדמה, כי זו לא הפעם הראשונה שתוקפים אותו, אך באותו יום לא היה ליווי. בעבר הוא הגיש תלונות על תקיפות ושריפות שהיו לו, כאשר חלק מהתקיפות היו גם כשהצבא התלווה אליו. העד הדגיש כי תמיד לפני שהם מתחילים לעבוד, הוא אומר לבחורים שבאים אתו, לא להיכנס לעימותים, ושהם רק רוצים לעבוד ולחזור. בעבר היו תקיפות של מתנחלים כלפיהם, אך לא להיפך.

לדברי העד, הוא והבחורים הגיעו למקום האירוע בשעה 8:00 לערך, והתחילו לעבוד באדמה. בשעה 10:00 הגיע למקום בחור יהודי, הסתובב סביבם ודיבר בפלאפון, צילם בפלאפון, והלך. בשלב זה הוא

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

ניסה להתקשר למשטרה כדי להודיע להם על כך, אבל הוא לא מדבר עברית, ובמשטרה לא ענו לו באנגלית. התקשר לאחותו, המתגוררת בכפר, ואמר לה שיכול להיות שיתקפו אותם. לאחר כשעתיים-שלוש, הגיעו שישה-שבעה בחורים יהודים, הסתובבו מסביב לחלקת האדמה, עמדו מעליהם, ודיברו ביניהם בעברית. הוא לא ראה את היהודים הולכים כפופים. הוא לא חשב שהיהודים מתכוונים לרדת אליהם, כי הרבה אנשים עוברים במקום. שאל את היהודים באנגלית מה הם רוצים, ואמר להם שילכו משם, כי הם עמדו על גדר האבן שנמצאת בשטח שלו. בעבר היו מקרים שהגיעו אליהם יהודים והוא דיבר איתם באנגלית, וכן דיבר עם האנשים שלו בערבית, שלא יתקפו את הצד השני, והצליח למנוע עימות. הוא חשב שגם הפעם יצליח, הוא "אדם של שלום". לאחר כחצי שעה שמו היהודים רעלות על הפנים, ופתאום, בבת אחת, ירדו אליהם, עם אלות ומקלות, תוך צעקות בשפה שהוא לא מבין. הוא והבחורים שלו ברחו למטה, והיהודים רדפו אחריהם והכו אותם. אותו הכו עם מקל, והוא ראה שלושה מהיהודים מכים "מכות מוות" אחד מהבחורים שלו, עומר, לו שברו את היד ואת כל הגוף. עוד ראה שהיהודים ניסו לשחרר את הסוס מהמחרשה, אבל לא הצליחו, ושהם היכו את הסוס באמצעות אבן. כשהם ברחו מהיהודים, היהודים זרקו עליהם אבנים. הם ברחו עד לכביש הראשי, וזה מה שהגן עליהם, כי הנהגים התקשרו למשטרה, והיהודים ברחו. היה נהג משאית שעזר להם.

במהלך האירוע לא היה לו זמן להתקשר לכפר להזעיק עזרה.

העד ציין שהם הופתעו שהיהודים ירדו. לדבריו הם לא היכו את היהודים אלא מיד ברחו. הם באו רק לעבוד באדמה שלהם, והיהודים נכנסו לשטח שלהם. הם לא התגרו ביהודים. הוא הגיע מארצות הברית ולא רוצה לעשות בעיות, אין לו אויבים. הוא לא ראה אף אחד מהבחורים שלו זורק אבנים על היהודים כי ברח והיה עם הגב אליהם, אבל גם לא היה זמן לעשות את זה. לא ראה אף אחד מרביץ ליהודים במסור.

כתוצאה מהאירוע היו לו סימני מכות בידיים, באצבע ובחזה, והיו לו סחרחורות כי הכו אותו גם בראש. הוא הלך לבית חולים

לקבל טיפול. לאחר האירוע סבל חודש מכאבים. לעומר נשברה היד,

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

יוסף קיבל מכות בבטן, ומחמד קיבל מכות ביד. לא ראה את התקיפות, כי ברח והיה עם הגב אליהם, פרט לתקיפה של עומר, שראה כי כשהגיע לכביש הוא הסתובב לאחור והסתכל. היו איתם עוד שני בחורים שברחו. הוא לא זוכר את שמותיהם, הוא הביא אותם ליומיים-שלושה כדי שיעבדו איתו. שני הבחורים לא קיבלו מכות ולכן לא התלוננו. לדברי העד, כל האירוע ארך כ-40 דקות.

במסגרת עדותו של נאסיף הוגשו תמונות שלו שצולמו ביום האירוע (ת/10), בהן ניתן לראות סימני דם על חולצתו, וסימני מכות על הכתף ועל כף יד שמאל.

ההגנה הגישה כראיה את שלושת ההודעות שמסר נאסיף במשטרה -

הודעה מיום 23.3.14 שעה 16:05 (נ/6): נאסיף מסר כי הוא מתגורר בארצות הברית ומגיע לישראל פעם או פעמיים בשנה כדי לעבד את מטע הזיתים והתאנים שלו. אישור הצבא התקבל כבר לפני שבועיים, והוא תקף לשלושה ימים, אבל אין לו אישור בכתב. היום בשעה 8:00 הגיע לשטח עם שלושה עובדים, והם חרשו את האדמה עם סוס ומחרשה. בשעה 12:45 לערך הבחין בשישה-שבעה מתנחלים עומדים על ראש ההר עם אלות, רובם רעולי פנים. מכיון שזו לא פעם ראשונה שתוקפים אותו, הוא אמר למתנחלים באנגלית: "לכו מפה", והם צעקו לו: "זונה". אז רצו המתנחלים לעברם כשהם זורקים אבנים, והם ברחו למטה והשאירו למעלה את הסוס. הגיע אליו בחור גדול לבוש בגדים כהים שחורים ורעול פנים, הבחור צעק ונתן לו מכה חזקה בכתף שמאל באמצעות אלה. הוא המשיך לרוץ ובחור נוסף הרביץ לו באלה בכף יד שמאל. חושב שהאגודל נשבר, יש לו כאבים חזקים. הוא לא נפגע מהאבנים. בחור שעובד אצלו, אחמד חאג', פונה לבית חולים ברמאללה. הוא רץ לכביש הראשי וביקש מאנשים להתקשר למשטרה. כן ראה שלושה מתנחלים רעולי פנים כשהם מרביצים לסוס. לדברי העד, לפני שהמתנחלים תקפו, הם הלכו מסביבם ולא היו רעולי פנים. לדבריו הוא לא זרק אבנים על המתנחלים, לא ראה אם אחרים זרקו.

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

בהודעה נוספת מאותו יום בשעה 21:09 (נ/7), לאחר שנערך לנאסיף מסדר זיהוי (ת/11), מסר נאסיף שזיהה שני בחורים, ביניהם אחד שהגיע למקום בבוקר, עבר ליד השטח, הסתכל עליהם, צילם אותם בפלאפון וכן דיבר הרבה בפלאפון. אחרי כשעתיים הגיעו

המתנחלים האחרים. תחילה הם עמדו מאחורי הטרסה, והוא לא חשב שיתקרבו אליהם. בשלב הזה המתנחלים היו גלויי פנים.

פתאום כיסו המתנחלים את פניהם ותקפו אותם ביחד. בזמן האירוע הוא היה מבוהל ולחוץ, והמתנחלים היו רעולי פנים, לכן הוא

מתקשה לזהותם. שניים מהמתנחלים תקפו אותם עם אלות ואבנים, לא יודע מי הם. הם גם היכו את הסוס, והרביצו לעומר. לא ראה

מי מהעובדים שלו מגיב או מרביץ חזרה. בהודעה מיום 27.3.14 (נ/8) חזר נאסיף על כך ששישה-שבעה תוקפים, שבשלב מסוים

כולם היו רעולי פנים, תקפו אותם באדמות שלהם, כשהם רצים וצועקים בעברית ובידיהם מקלות ואבנים. התוקפים רצו לעברם

"במכה אחת", אף אחד מהם לא נשאר עומד במקומו.

9. עומר חאג' עודה - יליד 1993. ביום האירוע יצא בבוקר לעבוד באדמה של נאסיף, יחד עם עוד שלושה. הוא מכיר את נאסיף

מהכפר, ונאסיף ביקש ממנו לעבוד איתו. הם חרשו את מטעי הזית עם חמור, והוא הזיז אבנים וחפר עם טוריה. הוא לא יודע אם היו צריכים לקבל אישור מהצבא כדי לעבוד שם.

בצהריים, כשהסתכל על ראש ההר, ראה שישה-שבעה מתנחלים עומדים. הם המשיכו לעבוד ולא אמרו דבר למתנחלים, הוא לא

זוכר שנאסיף אמר להם משהו באנגלית. הם לא ברחו כי לא ציפו שהמתנחלים יגיעו אליהם ויכו אותם.

לאחר כרבע שעה המתנחלים התקרבו אליהם בבת אחת, ואז ראה שהם רעולי פנים והם מחזיקים אלות וצינורות ברזל. המתנחלים

התחילו לזרוק עליהם אבנים, והם ברחו. אף אחד מהם לא ניסה לזרוק על המתנחלים אבנים בחזרה, הם מיד ברחו. לא הזמין

משטרה כי הוא לא מכיר את המספר שלהם, וגם לא התקשר לאנשים מהכפר כדי שיגיעו לעזור. כשהוא ברח, הטוריה נשארה שם.

תוך כדי בריחה הוא נפל על האבנים. הסתכל לאחור וראה שני מתנחלים שהגיעו מעליו והכו אותו בראש באמצעות צינור מברזל. נזל

לו דם אבל הוא קם וברח. כשקם, הם היכו אותו ביד. תוך כדי בריחה הוא

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כבי השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומי בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

קיבל סחרחורת ונפל שוב. הצליח לקום וללכת לכביש הראשי, כשדם ממשיך לרדת ממנו. כשהגיע לכביש עבר שם ג'יפ צבאי, הוא

סימן לו לעצור אך הג'יפ לא עצר. אז הגיעה משאית, הנהג הביא לו מפיות, שטף לו את הראש ונתן לו מים. בשלב הזה היו במקום

עוד אנשים שהוא לא מכיר. היה לו טלפון והוא הזמין מונית שלקחה אותו למרכז השלום בא-ראם, שם טיפלו לו בראש ושלחו אותו

לבית החולים ברמאללה. הוא נסע לבית החולים לבד, והנהג, שהוא מהכפר, ליווה אותו. בבית החולים עשו לו צילום כדי לראות אם

יש לו שברים, תפרו לו את הראש וחבשו את היד. שם פגש את החברים שלו שהגיעו אחריו. כשהיה בבית החולים התקשר אליו נאסיף

וביקש שיבוא לתחנת המשטרה כדי למסור הודעה, ונהג המונית הסיע אותו למשטרה, שם פגש את שאר האנשים. עומר מסר שזו

הפעם הראשונה שהוא בבית משפט, אך אישר שישב בעבר פעמיים בכלא. פעם אחת ישב ארבעה חודשים, בגין זריקת אבנים. מסר

שכאשר אמר שזו הפעם הראשונה שהוא בבית משפט, הכוונה לבית משפט זה.

הוגש תרשים של מקום האירוע שצייר עומר (ת/16), וכן לוח תצלומים המתעד את הפציעות שלו (ת/17).

ההגנה הגישה את הודעתו של עומר במשטרה, הודעה מיום 23.3.14 (נ/1(3)) - מסר שהוא בן 21, גר במוחמאס ועובד כפועל בעבודות מזדמנות. היום עבד אצל נאסיף, יצאו ב-7:30, בצהריים התפללו וחזרו לעבוד, וכרבע שעה לאחר מכן הגיעו שישה-שבעה מתנחלים מעל לגדר האבנים שבשטח, כשהם רעולי פנים בכיסוי שחור ומצוידים באלות. הוא לא ראה את כולם כי הם התפרסו לאורך כל הגדר. הם המשיכו לעבוד כי חשבו שאולי המתנחלים ילכו, אבל המתנחלים עמדו ואמרו שהם לא רוצים לצאת מהאדמה. הם לא אמרו כלום למתנחלים, גם לא קיללו אותם או איימו. לאחר כעשר דקות, פתאום החלו המתנחלים לרוץ לכיוונם כשהם זורקים אבנים. הוא ניסה לברוח אבל נפל על ערימת האבנים. כשסובב את הראש לאחור, ראה שני מתנחלים רצים לכיוונו ואחד מהם נתן לו מכה בראש עם אלה או מוט ברזל. התחיל לרדת לו דם. הוא ניסה לקום וקיבל עוד מכה ביד

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

ימין מהאלה או המוט. קיבל סחרחורות אבל קם וברח בכל הכוח לכיוון הכביש למטה. תוך כדי בריחה נפל שוב, אבל כשהסתכל לאחור הוא כבר לא ראה אותם. קם בקושי והלך לכביש. ראה שם רכב צבאי שלא עצר לו. הוא סימן לרכבים עם לוחית זיהוי פלשתינאית לעצור, ועצר רכב שנתן לו מים לשטוף את הראש. הוא התקשר למונית מהכפר שלקחה אותו לבית חולים ברמאללה, שם תפרו לו את הראש וחבשו את היד. הוא לא יודע אם משהו מהם הצליח לתת מכה למתנחלים או לזרוק עליהם אבן, יודע שהם כולם ברחו, ופגש אותם כשהגיע לכביש.

החוקר ציין שידו הימנית של עומר נתונה בסד, שבראשו יש תפרים מצד ימין, וכן מכות אדומות ברגל שמאל.

כן הוגש מטעם ההגנה המרשם הפלילי של עומר (נ/1(2)).

10. יוסף אבו עלי - בן 27, תושב מוחמאס. בבוקר האירוע יצא עם אחרים לעבוד באדמה של נאסיף, נאסיף הביא אותו. זו לא פעם ראשונה שהוא עובד שם. נאסיף אמר לו שהעבודה תואמה עם הצבא, אבל הוא לא ראה אישור בכתב. עבדו בבוקר, הוא חרש באמצעות הסוס ואחמד חפר באדמה. אחרים חפרו וניקו מסביב לעצים. הוא לא התעסק בגיזום, אולי אחרים כן. בשעות הצהריים הגיעו למקום שישה-שבעה מתנחלים רעולי פנים, עמדו למעלה והסתכלו עליהם. המתנחלים לא הסתתרו ולא ניסו להתכופף. לא זכור לו שנאסיף אמר להם באנגלית שילכו. הם לא התקשרו למשטרה כי לא ידעו שהמתנחלים יתקפו אותם. לא זכור לו שלפני כן הסתובב במקום מתנחל שצילם אותם.

לאחר כרבע שעה החלו המתנחלים לזרוק עליהם אבנים ולאחר כ-5 דקות ירדו אליהם, הכו אותם וקיללו. הוא לא קילל אותם בחזרה, הוא בכלל לא יודע עברית כדי לענות להם. הוא מיד לקח את הסוס והזיז אותו הצידה, הוא הלך לצד כך שראה את הכול,

וראה את המתנחלים מכים את עומר בראשו באמצעות מוט ברזל. עומר התחיל לרדת למטה, והוא והאחרים ליוו אותו לכביש כדי להרחיק אותו מהמקום. הראש של עומר היה פתוח וירד ממנו דם, אבל הוא הלך רגיל. בזמן הזה המתנחלים המשיכו לעמוד בחלקה לזרוק לעברם אבנים. הוא שם את הטלפון שלו באוזן, עשה את עצמו כאילו תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

הוא מתקשר וצעק "משטרה". אחרי שהגיעו עם עומר לכביש, הגיע נהג משאית, נתן לעומר מים וצעק "משטרה" כדי שהמתנחלים יעזבו, והם באמת הלכו.

אחרי שהמתנחלים הלכו, הוא חזר למקום האירוע והביא את הסוס, ואז ראה שהכו גם את הסוס. ואז הוא ואחמד לקחו את עומר ברכב לבית החולים. הוא עצמו לא נפגע. אחמד אמר לו שנפצע ביד, הוא לא ראה שמכים את אחמד אלא רק את עומר. מבית החולים הם נסעו למשטרה. הם לא החזירו למתנחלים מכות כי לא היו מעוניינים לעשות בעיות בחלקת האדמה הזו, וגם מבחינה מספרית הם היו מעטים יותר. יוסף אישר שבשנת 2011 ריצה עונש מאסר בן שישה חודשים בגין זריקת אבנים. הוגש המרשם הפלילי שלו (נ/1(4)).

במסגרת עדותו של יוסף הוגש שרטוט שצייר בנוגע למקום האירוע (ת/18).

גם בעניינו של עד זה הגישה ההגנה את הודעתו במשטרה, הודעה מיום 23.3.14 (נ/1(5)): מסר כי הבוקר עבדו בחלקת האדמה של נאסיף. הוא עבד באדמה הזו גם בשנה שעברה, ותמיד הצבא היה מגיע לשמור עליהם כדי שהמתנחלים לא יעשו להם בעיות. בסביבות השעה 10:00 הגיעו לשם שישה מתנחלים רעולי פנים שזרקו עליהם אבנים והתקדמו לכיוון האדמה שלהם. בהמשך המתנחלים התחילו להכות אותם במקלות עץ, ולאחד מהם היה גם צינור ברזל. המתנחלים התנפלו על עומר והיכו אותו עם המקלות. עומר שכב על האדמה והם היכו אותו. הוא שם את הטלפון על האוזן כאילו הוא מדבר עם המשטרה, כדי שהם יברחו. אחרי זה הוא ניגש לעומר, הרים אותו מהאדמה, ולקח אותו לכביש כדי לעצור רכב. כשהיה בכביש הגיעו לשם נאסיף ואחמד, כשאחמד עם חבלות בידיים ונאסיף חבול בכתף. אותו הם לא תקפו כי הוא הצליח לברוח. נאסיף התקשר לאנשים מהכפר שיבואו לעזור. הגיעה משטרה, והוא עלה בחזרה לאדמה כדי להביא את הסוס. ראה שגם הסוס חבול בראש. הם חזרו לכפר, אחמד ונאסיף הלכו למשטרה, והוא יחד עם אנשים מהכפר לקחו את עומר לבית החולים ברמאללה. כשהיו שם התקשר אליהם נאסיף ואמר להם לבוא למשטרה. הוא יכול לזהות את

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

התוקפים לפי פרטי לבוש וגובה. הם היו רעולי פנים. המתנחלים גם קיללו אותם. הם לא החזירו להם קללות או תקיפות, ולא התגרו בהם.

11. אחמד סיאם - בבוקר האירוע יצאו לחלקת האדמה של נאסיף כדי לעבוד שם. נאסיף אמר להם שיש לו אישור מהצבא, אבל הצבא לא הגיע. הוא עבד עם הטוריה וחפר מסביב לעצי הזית. בסביבות השעה 12:00 ירדו אליהם שישה-שבעה מתנחלים רעולי פנים, שהחזיקו אלות ועמדו על גדר אבנים. הם נשארו לעבוד כרגיל, כי לא חשבו שהמתנחלים יפגעו בהם, ולא דיברו עם המתנחלים. הוא לא יודע אם נאסיף דיבר איתם באנגלית. הוא לא ראה מתנחל שהגיע לפני כן וצילם אותם. לאחר כרבע שעה, המתנחלים החלו לזרוק עליהם אבנים ורדפו אחריהם עם המקלות. כולם ברחו, הוא לקח את הכלים שלו, שתי טוריות, וברח לכביש. תוך כדי בריחה חלק מהם תקפו אותו והכו אותו על הידיים. הוא לא התגונן. כשהגיע לכביש ראה את עומר פצוע. עומד סיפר שהמתנחלים היכו אותו, הוא עצמו לא ראה את התקיפה הזו. היה שם נהג משאית שנתן לעומר מים, הוא לא ראה את המשאית נעצרת בצד. הוא לא ראה אנשים מהכפר שמגיעים למקום, אולי זה היה אחרי שהוא הלך משם. הוא ונאסיף נכנסו לניידת ונסעו למשטרה, ועומר נסע לבית החולים.

הוגשו תמונות העד בהן ניתן לראות על ידיו סימנים אדומים (ת/19).

גם לגבי עד זה הגישה ההגנה את הודעתו במשטרה, מיום 23.3.14 (נ/4): העד מסר שהוא תושב מוחמאס, עבד באדמה השייכת לנאסיף בחרישה וגיזום עצי זית. היה להם אישור מהצבא לעבוד שם, בדרך כלל הם מתחילים לעבוד והצבא מגיע בהמשך, אבל הפעם אף אחד מהצבא לא בא. בשעה 12:00 לערך הגיעו שישה מתנחלים מראש ההר, הם היו רעולי פנים, עם מקלות וצינורות. המתנחלים עמדו על ראש ההר והסתכלו. הם לא ברחו מיד כי לא חשבו שירביצו להם. יש פעמים שמתנחלים באים לאדמות שלהם ככה, רעולי פנים, ולא עושים כלום. לאחר כעשר דקות המתנחלים הכו אותם עם המקלות והצינורות וזרקו עליהם אבנים. הם ברחו מיד, והמתנחלים היכו אותו עם מקל על שתי תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

הידיים. את עומר תפסו המתנחלים והיכו בראשו. יוסף הצליח לברוח ולא נפגע. את עומר, שנפצע בראש, הם לקחו לכיוון הכביש כדי לפנות אותו לבית חולים. הוא עצמו נסע עם ניידת לתחנת משטרה. הוא לא יודע למה הרביצו להם, הם לא דיברו עם המתנחלים ולא הייתה התגרות מצידם. אם יראה את המתנחלים, יזהה מי הרביץ להם, לפי הבגדים והגובה. הוא לא יודע אם מישהו מהם תקף את המתנחלים חזרה, הוא ברח מיד. כשהגיעה המשטרה למקום היו שם כעשרה אנשים מהכפר שלהם.

עדות נהג המשאית - עד ראיה:

12. אחמד עודת אללה - העד, לדבריו, מוכר ומספק חול באמצעות משאית שבבעלותו, מתגורר בשועפט.

ביום האירוע נסע במשאית לכיוון בית אל. בכביש הראשי, מעט אחרי תחנת הדלק של כוכב יעקב, הבחין משמאל בארבעה-חמישה חקלאים שעבדו באדמה שלהם עם טוריות וכלים נוספים, ובשישה-שבעה אנשים, חלקם רעולי פנים, המתקרבים אליהם בצורה

מחשידה מהטרסה שמעליהם. מאחר שמשקל המשאית גדול, הוא נוסע בעלייה בצורה איטית מאד, ולכן הבחין בפרטים. היה במרחק 100 מ' מהם. ראה שהאנשים מתכופפים כדי שהחקלאים לא יראו אותם, אחד מהם החזיק קרשים "ומשהו מבריק", אולי ברזל. ראה שלחלק מהם יש פאות ולחלק זקן.

ראה שאחד האנשים מתחיל לזרוק אבנים על החקלאים. התוקפים היו כמה מטרים מעל הנתקפים והדבר נתן להם גובה וחוזק. ראה את האנשים קופצים למטה עם קרשים ומכים את החקלאים. החקלאים הופתעו וברחו לכיוון הכביש. חלקם לא הספיקו לברוח וקיבלו מכות עם קרשים. ראה הרבה אבנים נזרקות, וראה בחור עומד על הטרסה כשכמה מתנחלים תוקפים אותו. זה היה מול העיניים שלו. הבחור צעק ורץ לכיוון הכביש. הוא לא ראה אבן פוגעת בבחור, אבל ראה זריקת אבנים וראה את הבחור רץ עם ידיים על הראש ודימום. חשב גם שהבחור נדקר מסכין, כי ראה משהו מבריק בידיים של המתנחלים.

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

לדברי העד הוא פתח את צופר האוויר כדי להזהיר את האנשים למטה, החנה את המשאית בצד הדרך והתקשר למשטרה לדווח על תקיפה. הכל נעשה תוך שניות. תוך כדי שיחה בטלפון עם המשטרה, הוא התקרב למקום, והבין שהתוקפים הם מתנחלים, והחקלאים הם ערבים. המתנחלים ברחו לכיוון ישוב חדש שהקימו, והוא כיוון לשם את המשטרה. כל האירוע עד שהמשטרה הגיעה ארך כ-15 דקות. הבחור שהותקף רץ לעברו כשהוא פצוע בראשו, לאחר שקיבל אבן בראש, הוא הוציא תיק עזרה ראשונה, וטיפל בבחור שכמעט התמוטט. שאר האנשים הגיעו לכביש בכוחות עצמם מיד לאחר מכן, לאחד מהם ירד דם. הגיעו לשם עוד אנשים. אז הוא התחיל לרוץ לכיוון התוקפים, אבל לא הגיע ממש אליהם כי פחד וגם כי התוקפים כבר ברחו. בהמשך עצר במקום רכב פלשטינאי ולקח את הפצועים. העד הדגיש כי לא הייתה תקיפה הדדית. הערבים שהגיעו אליו היו מבוהלים ולא היו יכולים לתקוף. הוא לא יודע אם היה שלב בתחילת האירוע שהוא לא ראה, אבל אם היה עימות קודם, המתנחלים לא היו הולכים מכופפים כדי שלא יראו אותם. ראה שהערבים הופתעו מהתקיפה. לדבריו, אם הוא לא היה צופר ומזמין את המשטרה, הוא חושב שהיה שם הרג. נהג המשאית הוסיף שהוא כועס על הבחורים, כי ציפה שהם יתקשרו להודות לו על כך שהציל את חייהם, הוא גם נתן להם כרטיס שלו, כך שהיה להם מספר הטלפון שלו, אך הם לא עשו כך. הוא לא מכיר את התוקפים או את הנתקפים, ולא משנה לו מי תקף. הוא אומר אמת.

הנהג צייר תרשים של אזור האירוע (נ/11).

כן הוגשה הקלטת השיחה של הנהג עם המשטרה, ותמליל של השיחה (ת/27-ת/27א). מהתמליל עולה שהנהג מוסר למשטרה כי "יש פה תקיפה של מתנחלים על ערבים... פתחו למישהו את הראש". לדבריו, בתמליל, יש עשרה מתנחלים שבאו עם ברזלים וסכינים, והוא מבקש שהמשטרה תגיע מהר לפני שמישהו ימות ויהיה אסון.

בהודעתו של הנהג, מיום 23.3.14, אשר הוגשה מטעם ההגנה (נ/21), נאמרו עיקרי הדברים. הנהג הוסיף שהוא הגיע למקום כאשר המתנחלים תקפו, והוא לא יודע מה היה לפני כן. הוא לא יוכל לזהות

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

את התוקפים כי היו רחוקים ממנו. לא ראה את הערבים תוקפים את המתנחלים, רק ראה אותם בורחים. בהתחלה ראה על ההר את התוקפים זורקים אבנים על הערבים ואז ראה אותם יורדים מההר עם נבוט ביד, לא יודע אם מקרש או ברזל. צפר במשאית כדי להזהיר את הערבים, אבל זה היה מאוחר מידי והם נפגעו.

עדויות אנשי משטרה:

13. רס"ר אופיר אושני: משרת בבילוש בנימין.

הוגש דו"ח הפעולה של אושני, מיום 23.3.14 (ת/12): העד מסר כי קיבל דיווח מיחידת ש"י אודות אירוע על רקע אידיאולוגי, לפיו "נערי גבעות" הכו פלשתינאים, עם מקלות ושרשראות. הוא ניגש למקום והחל בסריקות ליד תחנת הדלק אך לא הבחין בדבר חריג. המשיך בסריקות במגרן, אז קיבל דיווח מהשוטר איתי אליאס שהבחין בשלושה חשודים בורחים. העד הבחין בשלושה בחורים, פרק מהניידת, וכשהחשודים הבחינו בו הם ברחו. הוא צעק לעברם "עצרו משטרה" וחבש כובע זיהוי, אך הם לא נענו לקריאותיו. העד העביר דיווח והמשיך לרוץ אחריהם. השוטר טל סגר את הכביש ותפס אותם. כשהוא הגיע למקום, הבחורים כבר היו אזוקים. לדברי העד, הוא הבחין שאחד מהם נראה פצוע בידיו ובראשו. ככל הנראה הפגיעות קרו כתוצאה מבריחתו ונפילתו בשטח, שכן לפני המרדף הוא לא ראה את הפציעות. השוטרים ערכו על הפצוע חיפוש גופני ולא מצאו דבר מיוחד. בבית המשפט חזר אושני על עיקרי הדברים. הוא הוסיף כי במהלך האירוע היה איתו השוטר ישראל אזולאי. המרחק מהתחנה, שם קיבל את הדיווח, לתחנת הדלק שם החל את הסריקה, הוא נסיעה של מספר שניות. כשהבחין לראשונה בנאשמים, הם הלכו מכיוון מגרון למטה. הוא פרק מהרכב ומיד צעק להם לעצור, הם הבחינו בו והתחילו לברוח. הוא צעק להם שזו משטרה וחבש כובע זיהוי, אבל לא בטוח שהם שמעו אותו. לדבריו ראה טוב את הבחורים כשהם ברחו, ולא הבחין שנאשם 1 פצוע. מהמרחק בו הוא היה, ניתן היה להבחין בפציעה לו הייתה כזו. לדברי העד, הוא הגיע בניידת הבילוש

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

לבנה, לא זוכר אם היו עליה סימני זיהוי משטריים. הוא והשוטר הנוסף שהיה איתו היו בלבוש אזרחי כי הם בלשים. אושני שרטט את האזור (ת/12).

14. רס"מ רן לוי -

הוגש זיכרון הדברים של העד מיום האירוע (ת/13): העד הגיע למקום בעקבות אירוע בו נמסר על יהודים התוקפים ערבים. כשהגיע לתחנת הדלק לא הבחין בכלום, והתחיל לעלות לכיוון היקב, אז התקבל דיווח מהשוטר איתי אליאס המבחין בשלושה חשודים בורחים. עלה לכיוון השער הצהוב והבחין בחשודים רצים בין הכביש לבין ציר 60. השוטרים אושני וישראל ירדו מהרכב לכיוונם, אושני צעק להם שזו משטרה והם המשיכו לרוץ תוך שהם יורדים מההר. דיווח לניידות. הבחין בתיאור של השלושה, ואושני דיווח לאן הם פנו. כשהגיע לגדר, החשודים הבחינו בו והמשיכו לרדת. העד הבחין בניידת משטרה שעומדת בכיכר ודיווח שהחשודים יורדים לכיוונה. הבחין בשוטר טל לוי עוצר את אחד החשודים. חשוד נוסף הלך לכיוון תחנת האוטובוס, והוא הגיע לשם עם הניידת ותפס אותו. לקח אותו לשוטר טל, שכבל את השניים. אז רץ לכיוון החשוד השלישי שנשאר על התלולית באפיסת כוחות, הודיע לו שהוא עצור בחשד לתקיפה, והחשוד אמר 'איזה תקיפה'. כבל אותו והוביל לניידת את שלושת החשודים שהיו באפיסת כוחות וביקשו מים. אלה אותם בחורים שברחו למעלה על ההר. ביצע חיפוש על החשוד שזוהה כנאשם 3, ולא נתפס דבר. הוגש שרטוט שהכין רן לוי (ת/13א), דו"ח המעצר של נאשם 3 (ת/14). רן העיד בבית המשפט וחזר על עיקרי הדברים.

הוסיף שכאשר ראה לראשונה את החשודים, הם הלכו. אושני קרא להם לעצור, והם התחילו לרוץ. אושני וישראל רצו אחריהם, והוא התקדם עם הניידת לגדר כדי לוודא שהם לא נכנסים למגרן. מדובר בניידת בילוש ללא סימני זיהוי משטריים. ראה אותם רצים כאילו הם מקיפים את מגרון, ודיווח על כך לניידת. השוטר טל לוי אזק את החשודים, הם נאשמים 1 ו-2, והוא טיפס לכיוון נאשם 3, שנשאר על תלולית העפר, וירד איתו למטה. כשאמר לנאשם 3 שהוא חשוד בתקיפה, נראה היה שהבחור לא מבין על מה הוא מדבר.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

15. רס"ר איתי אליאס -

הוגש דו"ח הפעולה של אליאס, מיום 23.3.14 (ת/15) והוא אף העיד: במהלך סיור שגרתי התקבל דיווח על תקיפה של פלשתינאים על ידי מתיישבים. הוא הגיע למקום בניידת סיור, ונכנס לשטח רמת מגרון. בשלב מסוים הבחין בשלושה נערים רצים. כשהם הבחינו ברכב שלו הם שינו את כיוון הבריחה למגרן החדשה. דיווח על כך בקשר, וכוח בלשים ביצע חסימה וכך נעצרו הבחורים. הוגש שרטוט של אליאס (ת/15א).

16. רס"ר טל לוי -

הוגש דו"ח פעולה של העד מיום האירוע (ת/19): במהלך סיור שגרתי עם חיילת, קיבל דיווח "על מסי מקומיים שעולים לכיוון רמת מיגרן". כשהיה בדרך לשם, קיבל גם דיווח על מתיישבים שהכו מקומיים באמצעות מוטות ברזל. הגיע לשם יחד עם עוד ניידות. הוא וניידת אחת ניגשו לציר, וחברו למודיעים, מקומיים תושבי מוחמאס. שתי ניידות אחרות ניגשו לרמת מגרון. לאחר כמה דקות דווח כי

שלושת החשודים בורחים לכיוון כוכב יעקב. הגיע לכיכר וקיבל דיווח שהחשודים מגיעים לכיוונו. הבחין בשלושת החשודים יורדים מההר לכיוון הכיכר, כשאחד מהם נפל בגובה שני מטר לערך ודימם מראשו, והחלק העליון של חולצתו היה ספוג בדם. הוא תפס את החשוד, הודיע לו שהוא עצור, וזיהה אותו כיוסף וינברגר (נאשם 1 - ר.פ.פ.). החשוד השני הגיע לכיוונו וזוהה בשם לנדאו (נאשם 2 - ר.פ.פ.). הוא הודיע לו על מעצרו ואזק את שניהם. החשוד השלישי נתפס על ידי רן לוי, הוא נאשם 3. בחיפוש על גופם נתפס על נאשם 2 כובע גרב שחור ופנס שחור משולב עם שוקר חשמלי. על נאשם 1 לא נתפס דבר. למקום זומן מד"א, ונאשם 1 הועבר לקבלת טיפול רפואי. המודיעים הגיעו לתחנה והועברו למתן עדות, לאחר שנמסר על ידם כי נפצעו ולאחר שהם הראו סימני חבלה בכתף של אחד מהם, ובזרוע של האחר. הם גם טענו שאחד מהם פונה לבית החולים ברמאללה לצורך ביצוע תפרים בראשו.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

בעדותו בבית המשפט הוסיף העד כי כל עלייה של מקומיים, הכוונה לפלשתינאים, לרמת מגרון, מחייבת אישור של המת"ק. במקרה זה לא ביררו עם הפלשתינאים בשלב הזה האם היה להם אישור, בגלל דחיפות האירוע. קודם כל הפרידו את התגרה. העד לא זכר כמה זמן לאחר קבלת הדיווח ממוקד 100 הוא הגיע למקום. לדבריו, את הדיווח ממלאים המוקדנים. כשהגיע למקום ראה שני אנשים יורדים מהצוק לכיוון תחנת הדלק, כשהשלישי נשאר על הצוק והתיישב. מדובר במקום קצת תלול ולכן אחד מהם נפל.

הבחור שנפל הגיע אליו עם דם. היה לו רק אזיק אחד ולכן אזק יחד את שני הבחורים, מתוך חשש שהם יברחו. הפצוע אמר לו שהותקף. מיד לאחר מכן הם נלקחו לתחנת שער בנימין, מרחק שתי דקות נסיעה, שם קיבל הפצוע טיפול רפואי. הוגש דו"ח המעצר של נאשם 1 (ת/20), אשר לא מסר תגובה.

הוגש דו"ח המעצר של נאשם 2 (ת/21), אשר הוסיף בכתב ידו את המילים: "רוצה לדבר עם עו"ד לא כתוב מה אמרתי בתגובה". הוגש דו"ח תפיסה וסימון המתייחס לחיפוש על גופו של נאשם 1 ולשחרורו לטיפול רפואי (ת/22), וכן תצלום אוויר של האזור (ת/23).

17. רס"מ רועי בן עמי -

הוגש דו"ח הפעולה של בן עמי מיום האירוע (ת/24): לדבריו העד "התקבל דיווח על תקיפת מקומיים בסמוך למיגרן על ידי מתיישבים יהודים. לציין כי הגעתי על ציר 60 מצפון לדרום והבחנתי בקבוצת מקומיים אשר נמצאים בשטח שמתחת לרמת מיגרן. לציין כי הבחנתי בהם רצים במעלה ההר לכיוון רמת מיגרן. חשוב לציין כי מנעתי מהם להגיע לרמת מיגרן והורדתי אותם חזר בסמוך לציר 60". בתיחקור נמסר לו כי מספר מתיישבים יהודיים רעולי פנים הגיעו והחלו לתקוף את המקומיים. נמסר לו כי אחד מהמקומיים פונה לרמאללה עם פציעת ראש חמורה. במקום נכח עד ראייה בשם אחמד עודת אללה שמסר שראה הכול ואת כיוון הבריחה של החשודים. כן נכח במקום נאסיף עבדול

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

ג'עבר, שהותקף והציג חבלות. טען שהם עבדו את האדמה השייכת להם, באישור הצבא. השוטר אליאס הגיע למקום ומסר בקשר שהבחין בשלושה חשודים רצים. השוטר טל לוי דיווח שהם נתפסו. בעדותו בבית המשפט הוסיף העד כי ראה כחמישה מקומיים רצים לכיוון רמת מגרון, הוא ירד מהניידת וצעק להם לחזור, והם חזרו. הם טענו שיש להם אישור של הצבא לעבוד במקום, אבל לא הציגו אותו. המקומיים טענו שיהודים רעולי פנים תקפו אותם ונמלטו. לא זוכר אם המקומיים היו עם כלי עבודה. הוא לקח אותם לתחנה, והיה במקום עד ראייה שהגיע אחריו בנסיעה. לא ידוע לו האם המקומיים שראה, הם אותם מקומיים שטענו שהותקפו.

הוגש אירוע התגובה של המשטרה מיום האירוע שעה 12:28, אירוע מס' 46, אשר נכתב בעקבות דיווחו של העד, יחד עם השוטר קן דרור ורדה. נאמר כי: "המודיע מדווח על מסי מתנחלים שהגיעו עם ברזלים ומוטות היכו פלסטינים ליד תחנת הדלק יש פצוע במקום זקוקים למד"א נשמע בלחץ" (נ/3).

18. פקד שמואל ג'רבי -

קצין החקירות שניהל את חקירת המעורבים. הוא חלק מהמפלג לפשיעה לאומנית, תפקידם לטפל בפשיעה לאומנית שנעשית על ידי יהודים, בדומה למפלג מיעוטים המטפל בנאשמים ערבים. לדברי העד, הם חקרו הן את הנאשמים והן את המתלוננים, מתוך תפיסה שהאירוע היה חיכוך ביניהם. לנאשמים ניתנה האפשרות להרחיב ולספר מי תקף אותם ואיך, אך הם בחרו לשמור על זכות השתיקה. זו גם הסיבה לכך שהחליטו שלא לחקור את המתלוננים באזהרה. מצד היהודים היה אדם נוסף שנעצר ונחקר, ובהמשך שוחרר לאחר שלא נאספו די ראיות הקושרות אותו לאירוע. זוכר שאותו אדם היה פצוע וטען שנפל מסוס. ביחס לדו"ח הפעולה של השוטר טל לוי, לפיו הבחין במקומיים העולים לרמת מגרון, טען ג'רבי שמבחינתו מדובר במתלוננים (פרוטוקול עמ' 304).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח' "סיפור המסור"

19. בפתח אחד מדיוני ההוכחות, ולאחר שנשמעו כבר עדויות המתלוננים, אירע "סיפור המסור". ב"כ המאשימה, עו"ד ענת ארוסי-כהן, מסרה, שבסיום הדיון הקודם, ביום 9.7.15, עת עמדה במסדרון בית המשפט יחד עם המתלונן יוסף אבו עלי, אמר לה המתלונן משפט בערבית. מתורגמן בית המשפט, שעמד בסמוך, תרגם לה שאבו עלי הצביע על נאשם 1, שעבר במקום, ואמר: "הכנסתי לו מסור לראש". לשאלתה כיצד זיהה את נאשם 1, שכן טען שהתוקפים היו רעולי פנים, השיב אבו עלי, דבריו תורגמו באמצעות

המתורגמן, כי אמר שהם היו רעולי פנים, מאחר שלא רצה "להתעסק עם זה".

ב"כ המאשימה דיווחה על כך מיידית לסניגורים (ת/18א), רשמה מזכר בעניין (ת/18ג), וכן רשמה מזכר מפיו של המתורגמן (ת/18ב).

20. אבו עלי זומן למשטרה, וביום 13.7.15 נגבתה ממנו הודעה בעניין (ת/18ד) -

לדבריו, ביום האירוע הוא הלך עם עומר, אחמד ונאסיף לעבוד באדמה של נאסיף, ובצהריים הגיעו שישה-שבעה מתנחלים רעולי פנים שזרקו עליהם אבנים. הוא רץ מיד לסוס שלו שהיה במקום, כדי להזיז אותו שלא יפגע. כשחזר למקום, ראה שלעומר יורד דם מהראש. הוא משך את עומר לכיוון הכביש הראשי, שם עצר להם נהג משאית שנתן להם מים לשטוף את הדם. הוא נסע עם עומר לבית חולים ברמאללה, ונאסיף ואחמד נסעו להתלונן במשטרה. בהמשך, ולבקשת נאסיף, הגיע גם הוא למשטרה למתן עדות. בנוגע ל"סיפור המסור", מסר כי הגיע פעמיים לבית המשפט, הפעם האחרונה הייתה לפני ארבעה ימים. לא זכור לו שאחרי הדיון אמר לפרקליטה שנאשם 1 קיבל ממנו מסור. גם לא זכר שהפרקליטה שאלה אותו איך ידע לזהות את נאשם 1 אם היה רעול פנים. לא יתכן שהרביץ למישהו עם מסור והוא לא נחבל. הדגיש כי הוא לא אומר שהפרקליטה משקרת, אבל הוא לא זכר דבר כזה. הוא לא לוקח תרופות ולא מסוכסך עם הפרקליטה. לא תקף אף אחד ביום האירוע ולא שיקר.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

21. הודעה נגבתה גם ממתורגמן בית המשפט, מוסא אבו אל היגיא, ביום 16.7.15 (ת/18ה) - המתורגמן מסר כי למיטב זכרונו, ביום 9.7.15 הוא תרגם עדויות בהרכב כבי השופט נועם. לאחר הדיון, הפרקליטה ביקשה ממנו לסייע לה בתרגום לעדים שהעידו בדיון, ועשו זאת כשהם עומדים בפרוזדור בבית המשפט. תוך כדי תרגום, ובמהלך השיחה שהתנהלה בין הפרקליטה לעדים, חלפו לידם אנשים שנכחו באולם. העד הראשון פנה לפרקליטה ואמר לה בערבית: "את הבחור הזה היכיתי במסור", והצביע על אחד האנשים שנראה יהודי. הפרקליטה שאלה אותו מה אמר העד, והוא ביקש ממנה להמתין עד שהאנשים שהיו בדיון חלפו, ולאחר מכן הוא תרגם לה. הם נכנסו יחד למעלית, ואיתם העד. הפרקליטה ביקשה ממנו לתרגם שאלות ותשובות תוך כדי הירידה במעלית. הוא לא זכר את תוכן הדברים כי היה מותש וצם, אך זכור לו שהפרקליטה הייתה מופתעת מהדברים, והוא חש שהיא כועסת על העד שאמר אותם.

22. בהמשך, הוזמנו חלק מהעדים לעדות נוספת בבית המשפט.

גרסת יוסף אבו עלי - לדבריו, את הדברים שאמר לפרקליטה מחוץ לאולם, אמר בצחוק. הם עמדו ודיברו, והוא אמר לפרקליטה בספונטניות ובצחוק: "כאילו מישהו קיבל מכה במסור" (עמי 327). המתורגמן תרגם לה שהוא אמר שהיכה במסור, אבל זה לא נכון,

הוא לא התכוון שבאמת היכה במסור. הדגיש שהוא לא רגיל לעמוד בפני שופטים, היה לחוץ, והמשפט "סתם יצא לו מהפה". הוא מוכן להישבע שאמר את המילה "כאילו", כך מדברים אצלם בכפר.

בנוסף, לדבריו, כשמישהו מקבל מכה במסור, בוודאי יגיד את זה בבית משפט וגם יראה סימנים. אבו עלי אישר שביום האירוע היה להם מסור, אבל כשהריב עם היהודים התחיל, הם רק רצו לברוח. הוא לא השתמש במסור, אולי מישהו אחר השתמש בו. במהלך האירוע לא זיהה את נאשם 1, כי היה רעול פנים.

לא זכור לו מה אמר במשטרה כשזומן ונחקר על כך. מכחיש שאמר שהוא לא זוכר את המשפט. בחקירה היה לחוץ כי הבין שחושבים שהוא אשם. אמר במשטרה שלא הרביץ לאף אחד ולא נתן מכות.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

גרסת אחמד סיאם - העד מסר שכאשר יצא באותו יום בבית המשפט להפסקה, אבו עלי ביקש שיחכה לו ושיחזרו הביתה יחד. הוא חיכה ליד המעלית, ולא הבין בדיוק מה אבו עלי והפרקליטה דיברו, כי הם דיברו קצת בעברית וקצת באנגלית והוא לא מבין שפות אלה. עוד ציין כי היה רחוק מהם מאחר שדיבר עם הוריו בטלפון. לדברי העד, הוא יודע שאבו עלי אמר לפרקליטה: "אני חושב שנתנו לו מכה במסור", כי זה נאמר בערבית. הוא שם לב שהפרקליטה הייתה נסערת. מוסא (המתורגמן - ר.פ.פ) היה איתם באותו זמן, ועומר כבר ירד במעלית. מיד לאחר מכן הוא נכנס למעלית עם מוסא, אבו עלי והפרקליטה, והוא לא ממש זוכר על מה דיברו, חושב שעל ניירת. אבו עלי לא תקף את המתנחלים באמצעות מסור.

גרסאות הנאשמים:

גרסת נאשם 1 :

23. בעת מעצרו לא אמר הנאשם דבר (ת/20). לאחר מכן נחקר נאשם 1 במשטרה שלוש פעמים: בגרסה הראשונית שמסר, ביום האירוע (ת/1), הכחיש את המיוחס לו. לדבריו, הגיע למקום לאחר שאמרו לו שמרביצים למישהו ברמת מגרון. כאשר הגיעו לשם, ערבים תקפו אותם, והם הסתלקו לכיוון תחנת הדלק של פסגות. בבית החולים אמרו לו שהוא צריך לנוח כמה ימים. לדבריו, לא בסדר שיהודים מותקפים, ואף ערבי לא נעצר. בשלב זה טען נאשם 1 שאין לו יותר מה להוסיף, וסירב לענות על שאלות נוספות. בחקירה שנערכה לו ביום 25.3.14 (ת/2), שמר נאשם 1 על זכות השתיקה.

בחקירה מיום 26.3.14 (ת/3), חזר נאשם 1 וטען שעריבים תקפו אותם, כפי שניתן לראות מהפציעות שיש לו בראש ובידיים. הוא

נמלט מהמקום לתחנת הדלק של פסגות, ושוטר במדים עצר אותו. הנאשם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

טען כי אין לו עניין לשתף פעולה מאחר שהשוטרים לא אובייקטיביים, ואת כל השאר ימסור בפני שופט.

24. בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם שהוא בן 22, לומד בישיבת "בית אורות" בירושלים. בתקופת האירוע התגורר במאחז "עוז

ציון" הנמצא ליד "גבעת אסף", ולמד בכולל ב"גבעת אסף". באותו בוקר קיבל מסרון מאלירן (נאשם 2 - ר.פ.פ.), אותו הוא מכיר

מהכולל, לפיו הוא קיבל הודעה מבחור בשם רפאל מוריס, על עדר שעולה לרמת מגרון, והוא התבקש להגיע לשם. התקשר לרפאל

לברר מה קרה, ורפאל אמר שבנות שגרות שם אמרו שעדר עולה לכיוון. הסביר כי הכוונה לעדר בהמות שמגיע עם רועה. בין רמת

מגרון לכפר מוחמאס יש הרבה שטחים פתוחים, בהם עדר יכול לרעות חופשי, כך שכאשר הם רואים עדר מגיע לרמת מגרון, חושדים

כי הדבר נעשה בכוונה. הוא שלח לנאשם 2 מסרון בו ביקש ממנו שיביא איתו את הפנס שלו שהוא גם שוקר חשמלי, למקרה

שיצטרכו להגן על עצמם.

הוא ונאשם 2 יצאו בטרמפים לרמת מגרון. הסביר כי באותה תקופה גרו שם חברה באופן קבוע, בבית לבנות ובית לבנים. לתושבי

המקום ישנו סכסוך קרקעות עם השכנים מהכפר הסמוך, והיו פעמים שתושבים מהכפר הגיעו לרמת מגרון ופעם גם שרפו את הבית

של החברה המתגוררים במקום. מסיבה זו באו להראות נוכחות במקום וכדי להגן על הבנות המתגוררות שם. מידי פעם, כשעריבים

עולים לרמה, קוראים לחברה לבוא כדי שיהיו במקום יותר אנשים. היו פעמים שהגיע למקום בעקבות קריאות כאלה, אבל עד

לאירוע הנדון מעולם לא הגיע למצב של מגע עם העריבים. הסביר שחשב שכמו שקראו לו, קראו לעוד הרבה חברה ושהם לא יהיו

לבד.

בדרך לרמת מגרון קיבל מסרון מבחור בשם ידידיה אמסלי, ששאל אותו אם הוא כבר הגיע לרמה, ואמר לו שאם הוא לבד כדאי

שיחכה לעוד אנשים, כי הוא עבר עכשיו במקום ויש שם די הרבה עריבים, חושב שעם אלו. בהמשך הדרך קיבל שיחת טלפון מבחור

שסיפר לו שהגיע לרמת מגרון והיו שם עריבים שרדפו אחריו וזרקו עליו אבנים.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

נאשם 2 והוא הגיעו למקום, כחצי שעה לאחר שקיבל את ההודעה הראשונה, והוא ראה את הבחור שאמר לו שתקפו אותו, משוחח

עם אדם נוסף שהוא לא מכיר. הוא ונאשם 2 עלו למעלה, לכיוון הבית של הבנות, ובמרחק 50-100 מ' משם ראו את העריבים שהיו

קצת יותר למטה. מיד לאחר מכן הגיעו עוד שני חברים, בדיעבד מתברר שאחד מהם הוא נאשם 3, אותו לא הכיר לפני האירוע, ואת

השני הוא לא מכיר. בסך הכל הם היו שישה.

הוא יודע שלפעמים הערבים באים למקום כדי לעבד את הקרקע, אבל במצב כזה הצבא נמצא איתם. באותו יום הערבים היו לבד. לא זוכר שראה סוס במקום.

שלב זה הערבים ראו אותם והתחילו לעלות לכיוונם. הם צעקו לערבים לא להתקרב, באנגלית ובערבית, והתפזרו לרוחב השטח כדי שיראו שהם יותר אנשים. הם עמדו, טופוגרפית, גבוה יותר מהערבים. כשהערבים התקרבו לטווח שלהם, הערבים התחילו לזרוק עליהם אבנים. היו שם כעשרה ערבים. מהרגע בו ראה את הערבים ועד שנוצר ביניהם מגע, עברה כחצי שעה. הם לא ברחו, גם כי באו להגן על הבנות, וגם כי לא רצו להראות שהם עוזבים את המקום לגביו הצדדים מסוכסכים. הוא לא התקשר למשטרה או לצבא, כי לא היה לו את הטלפון של הגזרה בצבא. ובנוגע למשטרה, הוא לא רצה להזמין אותם כי ידוע לו שבמקרה כזה המשטרה תביא את היחידה לפשיעה לאומנית, שמניסיון העבר היא פועלת באופן בלעדי נגד יהודים.

כל עוד הערבים רק זרקו עליהם אבנים, הם עמדו איתנים ולא הגיבו. אבל כשהערבים הגיעו לטווח מגע איתם, הוא התקרב לכיוון הערבים והתחיל ביניהם "סוג של מכות". לערבים היו ביד כלי עבודה כמו מעדרים ומסור, והוא לא מכחיש שניסה להחזיר להם ונתן להם בעיטות ואגרופים. לא ידוע לו מה עשו האחרים והאם נאבקו.

לאחר כדקה הרגיש שהוא מדמם מהראש ומהידיים. שלושה ערבים תקפו אותו, לא יודע באיזה כלי עבודה, הוא קיבל מכות בידים ובראש והוא זוכר שבחור אחד גם זרק עליו אבן מהצד שפגעה לו בבטן. שמע צעקות, הבין שהם בנחיתות, והחליט לברוח. הוא הצליח להתחמק מהתוקפים, והצטרף לנאשמים 2 ו-3 שרצו לכיוון תחנת הדלק. בדרך הגיע לעברם רכב אזרחי לבן, ממנו יצאו אנשים שהתחילו לצעוק לעברם. הוא לא שמע מה הם אומרים כי זה היה רחוק, וחשב שאולי אלה התוקפים

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

ולכן רץ מהר יותר לכיוון תחנת הדלק. כשהגיע לכביש הייתה שם נידת. הוא ירד ראשון ונאשם 2 קצת אחריו. השוטר אזק אותם אחד לשני. הם אמרו לשוטר שערבים תקפו אותם, אך הוא לא התייחס. הגיעו גם אלה שרדפו אחריהם, שבדיעבד התברר שהם בלשים. משם הם נלקחו לתחנת שער בנימין. הוא היה אזוק ודימם. רק לאחר חצי שעה נתנו לחובש להיכנס אליו. כחצי שעה לאחר מכן פינו אותו באמבולנס לבית חולים, שם סיפר לרופא שנפגע כאשר נפל מטרסה. עשה כך כי חשש שאם יגיד לרופא את האמת, הרופא יזעיק את המשטרה, והוא לא רצה לחזור לשם. מיד לאחר שקיבל טיפול, נלקח לימ"ר ש"י.

נאשם 1 הדגיש שהיה מגיע לרמת מגרון, ומתנהג באותה הצורה, גם אם היו מודיעים לו שיהודים עולים למקום כדי לפגוע באחיזה של מי שגר שם. אין לו דבר נגד ערבים.

25. במסגרת עדותו של נאשם 1 הוגשו המסמכים הבאים:

חוות דעת מיום 1.11.16 החתומה על ידי המומחה רן לוינסון, בנוגע לשחזור ואחזור נתונים ממכשירו הסלולארי של נאשם 1 (נ/9).

ממסמך זה עולה כי נערך שחזור מידע לפעילות המכשיר בנוגע למסרונים ופתקים ביום האירוע. הודגש כי יש להתאים את השעה כך שיתווספו שעתיים לאמור בדו"ח. נמצא כי בשעה 08:26 נשלח לנאשם 1 מסרון מנאשם 2 בו נאמר: "הודעה ממוריס: יש עדר ברמה, יש מצב אתם קופצים לשם?", וכי בשעה 08:29 הגיב נאשם 1 לנאשם 2 במסרון: "כן. אתה בא?", ובהמשך, בשעה 08:30, שולח נאשם 1 לנאשם 2 מסרון בו הוא מבקש ממנו להביא את הפנס. בשעה 08:39 מתקבל אצל נאשם 1 מסרון מידידיה בו נאמר: "מה קורה אתה באזור רמת מגרון?", נאשם 1 עונה: "עוד מעט. התקבל אצלי דיווח", וידידיה עונה, בשעה 08:43: "לא מכיר את הדיווח פשוט אם אתה לבד אז תחכה לעוד אנשים עברתי שם עכשיו יש שם די הרבה ערבים נראה לי עם אלות". כן הוגשו פלט ופירוט השיחות (11/נ-10/נ).

בנוסף, הוגשו צילומים של נאשם 1 המתעדים את החבלות על גופו (12/נ).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

גרסת נאשם 2:

26. בעת מעצרו, אמר הנאשם כי דבריו לא נרשמו בדו"ח המעצר וכי הוא מבקש לדבר עם עורך דין. בחקירתו במשטרה, סמוך לאחר האירוע, ביום 23.3.14 (ת/4), מסר הנאשם כי הוא טייל והותקף על ידי פלשתינאים. הוא ברח והפלשתינאים רדפו אחריו, ובמקום לעצור את הפלשתינאים, עצרו אותו. אישר כי יש ברשותו כובע מחמם, שכן תכנן לנסוע מאוחר יותר לירושלים. היה לו גם פנס מחשמל נגד חטיפות, ותרסיס גז מדמיע. הוסיף כי אין לו אמון במשטרה ולכן הוא שומר על זכות השתיקה. ביום 25.3.14 נחקר נאשם 2 פעם נוספת, חזר על כך שהחקירה מגמתית והוא שומר על זכות השתיקה (ת/5). בחקירה מיום 26.3.14 (ת/6) מסר נאשם 2 שהותקף על ידי פלשתינאים, וברח. הוא שמע שמדיניות המשטרה היא "לחפש צד אחד", ולכן הוא יאמר את דבריו בבית המשפט.

27. בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי הוא גר ב"עוז ציון" ולומד בכולל ב"גבעת אסף". בבוקר האירוע, כאשר למד בכולל, קיבל הודעה בטלפון, מבחור בשם רפאל מוריס, שיש רועה צאן ברמת מגרון, והוא נשאל אם הוא יכול לבוא להראות נוכחות. ככל הזכור לו, זו ההודעה היחידה שקיבל בנוגע לאירוע.

נאשם 2 הסביר שבשטח מפוזרים מאחזים רבים, ואם מקום מסוים צריך עזרה, הוא קורא לאנשים כדי שיסתובבו בשטח ויראו נוכחות, שכן הפרובוקציות של הפלשתינאים נעשות בדרך כלל כשאין אנשים במקום. הודעות כאלה נשלחות להרבה חברי. זה קרה בעבר פעמים רבות, הם מסתובבים במקום הנדרש רק כדי להראות נוכחות ולגרום לערבים לעזוב את המקום בלי אלימות. ואכן, בעבר זה הצליח, הוא השתתף בכמה אירועים כאלה, בהם הנוכחות שלהם הרחיקה את הערבים מבלי להגיע למגע.

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

עוד הסביר נאשם 2 שהם לא פונים לצבא כי הקשר שלהם איתו די מוגבל, ואם הצבא כבר מגיע, זה רק במקרה של סכנה לנפש, לא לרכוש. בנוגע למשטרה, הסביר שהם לא פונים אליה כי האמון שלהם במשטרה נמוך ביותר.

לדברי הנאשם, הוא העביר את ההודעה לנאשם 1, שענה לו שיגיע וגם ביקש שיביא איתו את פנס השוקר שלו. הוא לקח איתו גם גז פלפל, מאחר שבאותה תקופה היו התראות על טרמפים, וגם כובע גרב כי היה חורף, וכי חשב ללבוש אותו אם יצטרך להראות "נוכחות מפחידה". מניסיון העבר הוא יודע שכיסוי פנים מראה נחישות, וכך ישנו פחות סיכוי שיגיעו למגע.

הוא הלך לתפוס טרמפ, שם פגש את נאשם 1 ובחור נוסף בשם יהודיע בן גדליה (להלן: "יהודיע"). יהודיע עלה ראשון לטרמפ, ולאחר כמה דקות הוא ונאשם 1 עלו יחד לטרמפ. בדרך נאשם 1 סיפר לו שקיבל שיחה מידידיה אמסלי. הם ירדו על כביש 60, ועלו לכיוון הבית של הבנות, שם פגשו את יהודיע ובחור נוסף שהוא לא מכיר, שפניו היו מכוסות.

ארבעתם התקדמו לכיוון מגורי הבנים, הנקראים "שדה אפריקה". התכוונו להסתובב באזור כדי להראות נוכחות וכדי שהערבים יחזרו לכפר שלהם. הם פגשו עוד שני בחורים שהוא לא מכיר, בדיעבד מתברר שאחד מהם הוא נאשם 3. במקום בו פגשו את השניים, הערבים יכולים היו לראות אותם, וכך התקרבו הערבים לכיוונם תוך שהם זורקים אבנים, צועקים ומקללים. היו חמישה-שישה ערבים שבידיהם כלי עבודה, הוא לא ראה אותם מעבדים את הקרקע. הם נעמדו בשורה, בהתאם לשביל שהיה במקום, כדי להיראות רבים ומפחידים, והערבים המשיכו להתקרב לעברם כשבידיהם כלי עבודה. הוא עצמו הרים מהקרקע ענף כדי להראות מרתיע יותר. בשלב מסוים האבנים שנזרקו הגיעו לכיוונם, והוא היה עסוק בהתחמקות מהן. הוא לא זרק אבנים בחזרה, אבל לא יודע מה עשו האחרים, הם עמדו במרחק אחד מהשני. הוא לא הצליח להתגונן ולזרוק אבנים בחזרה, כי כל הזמן התחמק מהאבנים. לאחר זמן לא ארוך בו נזרקו אבנים לעברם, הערבים נסוגו, מסיבה לא ידועה. הוא התקרב לקצה הטרסה כדי לראות מה קורה, וראה שהגיעו למקום עוד ערבים, ומתחיל אחריהם מרדף עם מקלות וכלי עבודה. בשלב זה הוא ברח, יחד עם האחרים, לכיוון תחנת הדלק. הבריחה נעשתה דרך כביש עפר ולא על כביש 60, כי הם חששו שרכבים שחנו על הכביש הם רכבים של ערבים שבאו לעזור.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

בין השאר ראה רכב לבן ממנו יצאו אנשים וצעקו לעברם, וחשב שזה רכב של ערבים. רק בדיעבד התברר שזה רכב של בלשים. כשהגיע לתחנת הדלק היו שם שוטרים, והוא אמר להם שערבים תקפו אותו. אז גם ראה שנאשם 1 פצוע. לא ראה שם משאית. כשהגיע לתחנת המשטרה, מסר שטייל ופלשתינאים תקפו אותו, והתכוון לכך שהסתובב בשטח. נקט בצורת דיבור זו, כי הוא לא סומך על המשטרה ומשתדל להמעיט בדיבור איתם. נאשם 2 הדגיש שאם הערבים היו נשאים במקום בו עמדו וממשיכים לעבד את הקרקע, הם לא היו חותרים למגע איתם, אלא ממשיכים להסתובב בשטח עד שהערבים היו הולכים. זה בדיוק מה שהוא חשב שיקרה.

גרסת נאשם 3 (קטין):

28. נאשם 3 נחקר במשטרה שלוש פעמים:

בחקירה הראשונה מיום 23.3.14 (ת/7), מסר שהוא וחבר שלו היו בטיול והותקפו על ידי פלשתינאי. אך לאור התנהלות המשטרה, שעצרה אותם ולא את התוקף, הוא לא משתף פעולה ושומר על זכות השתיקה.

בחקירות הבאות, מהימים 25.3.14 (ת/8) ו-26.3.14 (ת/9), המשיך נאשם 3 לשמור על זכות השתיקה.

29. בעדותו בבית המשפט, מסר נאשם 3 כי הוא בן 18.5, במקור מ"כוכב השחר", כיום סטודנט למוסיקה בצפת. לדבריו, בתקופת האירוע הוא למד בישיבת נחליאל שבמערב בנימין. אין לו קשר לרמת מגרון, לפני האירוע היה שם אולי פעם אחת, אבל מכיר חברים שקשורים לרמה.

יום האירוע היה יום ראשון, הוא היה בבית והיה צריך לנסוע לישיבה. התקשר אליו חבר, סיפר לו שיש בעיה ברמת מגרון, גנבו ציוד או תקפו אנשים, הוא כבר לא זוכר, ושאל אם יוכל להגיע. ענה שלא

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

יוכל לבוא כי הוא בדרך לישיבה. נסע לישיבה בטרמפים, והטרמפ הראשון הוריד אותו בצומת מכמש, הסמוכה לרמת מגרון. בצומת פגש במקרה את החבר, שביקש ממנו לעלות איתו לרמה כי הוא לא רוצה לעלות לבד. החליט להצטרף אליו, והם התחילו לעלות. באמצע הדרך ראה כמה אנשים עומדים צועקים ומנופפים בידיים. חשב שהם ערבים וברח למטה, אבל בהמשך הבין שאלה החברים מהרמה, והוא חזר אליהם. כשהגיע גילה שיש שם ארבעה אנשים שאינו מכיר, בדיעבד יודע שאלה נאשמים 1 ו-2 ויהודע. לאחד מהם היה גז פלפל. לא ראה עוד כלי תקיפה, גם לא זוכר שראה כובעי גרב או כיסוי פנים. הוא הגיע לשם עם התיק שלקח לישיבה, מלא בגדים וחפצים אישיים, ביניהם תפילין ופלאפון. את התיק הניח במבנה שהיה במקום. אחרי האירוע אביו מצא את החפצים שלו זרוקים בשטח, הפלאפון נעלם והתפילין הושחתו. הוא, החבר וארבעת הבחורים הלכו לקצה השטח של רמת מגרון, ואז ראה קבוצה של שבעה-שמונה ערבים עומדים עם כלי עבודה. זוכר שלאחד מהם היה ביד מעדר, ולאחר קרש גדול. הם נעמדו מול הערבים, במרחק 10-15 מ' מהם. עמדו בזוגות, הוא והחבר עמדו בצד ימין, חושב שנאשם 2 היה באמצע.

בינם לבין הערבים התחילו צעקות וקללות. הערבים התחילו לזרוק לכיוונם אבנים, והם החזירו להם. תוך כדי כך שתי הקבוצות התקרבו האחת לשנייה. הוא נשאר קצת מאחור וזרק קצת אבנים לעבר הערבים אבל לא פגע (עמי 649). אז התחיל עימות פיזי, מכות בין היהודים לערבים. על הכביש עצרו רכבים מהם ירדו אנשים והתחילו לרוץ לעברם. בשלב זה הם ברחו לכיוון תחנת הדלק.

ראה שנאשם 1 פצוע בראש. כשהם הגיעו לראש הגבעה מעל התחנה, הגיע רכב לבן ממנו יצאו כמה גברים וצעקו לעברם, הוא חשב שהם ערבים וברח. הוא נעצר על צוק קטן מעל תחנת הדלק, כי ראה שוטר חבוש כובע משטרה שאמר לו לעצור. השוטר התקרב אליו, עזר לו לרדת, אזק אותו ואמר לו שהוא עצור על תקיפה. מיד אמר לשוטר: יאיזה תקיפהיי.

לפני שנחקר בתחנת המשטרה הוא התייעץ עם עורך דין, ובהדרכתו שמר על זכות השתיקה ומסר רק גרסה כללית לפיה טייל באזור עם חברים והותקף על ידי ערבים. לא יודע להסביר היום מדוע אמר

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

דבר כזה, מניח שזה היה הייעוץ שקיבל. בשאר השאלות שתק, כי כך יעצו לו. הוא יודע שהמפלג לפשיעה לאומנית פועל נגד יהודים.

עדי הגנה:

30. מטעם נאשם 1 העידו מספר עדי הגנה:

(א) יהודית מייזל - עוסקת בתרגום ועריכה לשונית, מתגוררת בבית אל. ביום האירוע נסעה מכיוון דרום לירושלים, ובאזור כביש 60 ראתה בעלייה, במרחק 50 מ' ממנה, על ההר קבוצת ערבים רודפת אחרי יהודים, כאשר הערבים מחזיקים משהו ביד. היו כשמונה ערבים, וקצת פחות יהודים. היא לא ראתה זריקת אבנים. המשיכה לנסוע עוד כמה שניות עד שהבינה מה ראתה, והתקשרה למוקד בנימין לדווח על כך. לאחר כמה דקות חזרו אליה מהמוקד ושאלו כמה שאלות בנוגע למה שמסרה. הסבירה כי מוקד בנימין הוא מוקד למקרי חירום, כאשר הטלפנים במקום מקבלים הודעות מאזרחים, ומקשרים בינם לבין הצבא או המשטרה. בעבר כבר התקשרה אליהם. זוכרת שהאירוע היה בשעות הצהריים. לאחר מכן התקשר אליה עורך דין בן-גביר, וביקש שתגיע אליו לחתום על תצהיר בנוגע לדברים שראתה. היא לא ראתה את הדו"ח ממוקד בנימין לפני שחתמה על התצהיר. הוגש התצהיר עליו חתמה העדה ביום 18.8.14 (ת/25), לפיו ביום 23.3.14 בשעת הצהריים היא ראתה, מעט לפני הפניה למכמש, קבוצת ערבים עולה את ההר לכיוון רמת מגרון, רצה אחרי יהודים וזורקת אבנים.

(ב) יואל דוד - מנהל מוקד בנימין. המוקד מטפל באירועים ביטחוניים, מקבל דיווחים, בעיקר מהתושבים, ועובד מול הצבא והמשטרה.

לדברי העד, כל דיווח המגיע אליהם, מוכנס, על ידי הקלדניות, ליומן המבצעים כפי שנמסר. גם עדכון שנמסר מאוחר לזמן האירוע,

מוכנס לדו"ח לפי תאריך האירוע, כאשר בצד מופיע התאריך בו נמסר

עמוד 22

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

הדיווח. מאחר שלאירוע אחד יכולים להיות מספר דיווחים, הם קודם כל פותחים כל דיווח כשהוא מתקבל, ובהמשך מציינים בדו"ח שמדובר בדיווח המתייחס לאירוע מסוים. בנוגע לאירוע הנדון, מסר כי על פי הרשום בדו"ח, הדיווח הראשוני על האירוע התקבל בשעה 12:22. דווח על זריקות אבנים ברמת מגרון. הוגשה אסופת מסמכי המוקד (נ/1(13)).

(ג) חני לביא - עובדת במוקד בנימין.

העדה הסבירה כי במשמרת יש מוקדן אחד, שאינו עונה לטלפונים אלא רושם ביומן - דהיינו מקליד דיווחים למחשב. לדבריה, ביום האירוע קיבלה שיחה מאדם שאמר שיש "התקוטטות של פלשתינאים". היא שמעה המולה, והבינה שמי שמדבר איתה פצוע. היא לא הצליחה לקחת מהמדווח מספר טלפון כי השיחה התנתקה. היא דיווחה על הקריאה למשטרה ובדקה עם הרבש"ץ ששלח משהו למקום.

לדברי העדה, באותו עניין נפתחו מספר אירועים, ובהמשך הבינו שמדובר באיתו אירוע.

(ד) תמי וורצמן - בתקופת האירוע עבדה בבית ספר לנוער נושר, הנמצא בתחנת הדלק במעבר מכמש. ביום האירוע הם ישבו בשיעור, ופתאום אחד התלמידים ראה דרך החלון התרחשות ורץ החוצה. כולם רצו אחריו, והוא הספיק לראות שני נערים בורחים, ואנשים רודפים אחריהם. כשהגיעה לאזור התחנה, היא ראתה את נאשמים 1 ו- 2 יושבים על המדרכה אזוקים האחד לשני. הם נראו מאד נסערים, ולנאשם 1, שהיא מכירה את משפחתו, היה פצע בראש ממנו ניגר דם. שמעה את אחד השוטרים, שלבש לבוש אזרחי, שואל את נאשם 1 למה הם ברחו, והנאשם ענה שהם חשבו שעריבים רודפים אחריהם.

(ה) יהודע בן גדליה - העד נחקר במשטרה כחשוד בתיק, וכדי לאפשר עדותו בתיק זה, ללא חשש מפני הפללה עצמית, נקבע כי עדותו בבית המשפט לא תשמש ראיה נגדו.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

העד בן 22, מתגורר בבית חגי, סיים שירות צבאי כחצי שנה לפני עדותו. לדברי העד, ביום האירוע הוא היה ב"עוז ציון" עם נאשמים 1 ו- 2. נאשם 1 קיבל מסרון, לפיו יש "בלגן" ברמת מגרון. זה היה בתקופה בה אנשים הותקפו ברמת מגרון, ולכן הם החליטו ללכת למקום. יש במקום סכסוך קרקעות מתמשך, והם לא רצו שהעריבים יבזזו את הרכוש שהיה שם, כפי שקרה בעבר. הם נסעו בטרמפים, והוא הראשון ש"תפס" טרמפ וירד ברמת מגרון. ראה עריבים מעבדים קרקעות ועקף אותם בדרך למבנה ברמת מגרון.

הוא היה במרחק כמה עשרות מטרים מהערבים, והם זרקו עליו אבנים וקיללו אותו. הוא התקשר לנאשם 1, תוך כדי שזורקים עליו אבנים, סיפר לו שתוקפים אותו ושהוא חוזר אחורה ומחכה להם בכביש. כשחיכה בכביש הגיע אדם נוסף, לא זוכר מי הוא, ולאחר כרבע שעה הצטרפו נאשמים 1 ו-2. ארבעתם איגפו את הערבים ועלו לכיוון השטח המכונה ישדה אפריקה. הערבים שהיו שם, מעל שישה, ניסו כל הזמן לעלות לכיוונם, והם ניסו לעקוף את הערבים. כשהגיעו ל"שדה אפריקה" פגשו שם עוד שני אנשים, ככל הנראה אחד מהם הוא נאשם 3. הם עלו לכיוון המבנה של הבנות, ובשלב זה הערבים לא זרקו אבנים כי הם הלכו בצורה כזו שהערבים לא יראו אותם. כשהגיעו קרוב למקום הם התפרסו בשטח בזוגות, במטרה להגן על עצמם ועל השטח. הערבים כל הזמן התקרבו לכיוונם, זרקו אבנים וקיללו. בשלב מסוים האבנים כבר הגיעו אליהם והוא הבין שאי אפשר יותר לנתק מגע, והתחיל "בלגן ומכות". הערבים הכו בראשו באמצעות קרש בניין גדול, ונפתח לו הראש. הערבים היו מצוידים "בכל הבא ליד". הוא עצמו הצטייד בברזל שמצא בשטח, שכן כשהגיע למקום לא היה לו כלום. יצא לו גם להכות ערבים. הוא לא יודע מה עשו החברים שלו כי היה מרוכז בעצמו. ראה שנאשם 1 נפגע, וראה שהערבים הזעיקו עזרה ומכיוון הכביש מגיעה תגבורת. הם הבינו שיכול להיות רע יותר, ולכן ברחו. הוא ירד לכיוון הוואדי יחד עם עוד שניים שהוא לא מכיר. בשלב מסוים התנתק הקשר בינו לבין שני האחרים, ואחרי זה הוא הגיע לציר 60, לא יודע איך, זה מעורפל לו. חושב שהלך כשעתיים.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

מרגע שירד מהטרמפ ועד לתקיפה ולבלגן חלפה כחצי שעה, אולי יותר. הדגיש שהיה עולה לרמת מגרון ופועל באותה צורה גם אם היו עולים למקום שמאלנים או כל אחד אחר. לא עשה זאת בגלל שהם ערבים. הגיע לבית החולים וסיפר שנפגע כשנפל מסוס. עשה זאת כי לא רצה שישאלו שאלות, לא אותו ולא את הצוות הרפואי. גם לאבא שלו אמר שנפל מסוס דוהר, כי לא רצה שיפגעו במשפחה שלו, לאור היכרותו את דרך העבודה של המפלג לפשיעה לאומנית. לדברי העד, בחקירתו במשטרה הוא שמר על זכות השתיקה, כי המפלג לפשיעה לאומנית מתנהל בצורה "בריונית" ואין לו אמון בהם. הוא גם לא היה אז במצב טוב לחקירה, היה לו סדק בגולגולת. גם לאנשים אחרים, כולל חברים, הוא לא סיפר מה קרה. הוגש תרשים של מקום האירוע שצייר העד (ת/26).

(ו) ידידיה אמסלי - בן 18.5, מתגורר בקרית ארבע ולומד בישיבה שם.

בזמן האירוע למד בישיבה התיכונית באלון מורה, וביום האירוע נסע, כבכל יום ראשון, בהסעה מירושלים לאלון מורה. בדרך, כשעברו ליד רמת מגרון, ראה ערבים עם מקלות ביד וחמורים. זה היה בסביבות השעה 10:00. יודע שזה לא דבר סטנדרטי, שיש ערבים ברמת מגרון, ולכן שלח מסרונים לכמה אנשים, ובהם נאשם 1. כתב לו שאם הוא לבד, שלא יעלה לרמת מגרון כי יש שם ערבים עם אלות. יודע שנאשם 1 גר קרוב לרמת מגרון, ולכן שלח לו את המסרון. לא זוכר אם ראה שהערבים מחזיקים טוריות, זוכר שראה

מקלות והסיק שאלה אלות.

בהסעה נסעו איתו חברים מהשיבה והוא שיתף אותם בכך, אך הוא לא זוכר מי היה איתו. (וראו לעניין זה נ/9 - שחזור מסרונים - מסרון "מזמן אמת" מידידיה לנאשם 1, בו הוא מזכיר את הנאשם לא להגיע לבד לרמת מגרון, כי יש שם ערבים עם אלות).

(ז) רן לוינסון - מומחה מחשבים, טלפונים סלולאריים וחקירות דיגיטליות. מתייחס לנספחים נ/9-11 שהוגשו במסגרת עדותו של נאשם 1.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

לדברי העד, הוא התבקש לבצע אחזור ושחזור נתונים, הנוגעים ליום 23.3.14, מתוך המכשיר הסלולארי של נאשם 1. הצליח לחלץ מהמכשיר רק מסרונים ופתקים, לא הודעות ווטסאפ. הצליח גם לראות שהיו הודעות שנמחקו, אך לא הצליח לשחזר אותן. הדגיש כי מדובר במחיקה טכנית ולא מדובר על מחיקה בכוונה.

31. רפאל מוריס - עד הגנה מטעם נאשם 2 - בעבר התגורר כשנה וחצי ברמת מגרון. בתקופת האירוע הוא כבר היה נשוי וגר במקום אחר, אבל המשיך לעזור למקום מבחינה לוגיסטית. באותה תקופה רמת מגרון הייתה מיושבת, גם בבנים וגם בבנות. היה שם מצב מתמשך של סכסוך שטחים, והערבים "ניסו" את התושבים היהודים ומידי פעם עלו לקרקע. אם לא היו במקום אנשים, הערבים הזיקו לרכוש, גנבו, ופעם גם הציתו מבנה. אם היו במקום אנשים, הערבים הלכו. הוא היה בעבר באירועים רבים בהם ערבים עלו, ראו נוכחות של יהודים, ו"התקפלו".

בבוקר האירוע התקשרו אליו בנות ואמרו שיש עדר שעולה לכיוון רמת מגרון. שלח לנאשם 1 מסרון בעניין, ולעוד כמה אנשים שהוא יודע שנמצאים באזור, ויכולים להגיע למקום בזמן סביר. המטרה הייתה שיגיעו למקום אנשים, יפגינו נוכחות וישמרו על הרכוש. הדגיש כי דבר דומה קורה בהרבה גבעות באזור, ולא רק ברמת מגרון. רק אחוזים קטנים מאירועים אלה הופכים לתגרה. הוא לא יודע אם הבנות שהתקשרו אליו, התגוררו באותה תקופה ברמת מגרון, אבל יודע שהן היו קשורות לפעילות במקום. הוגש צילום המסרון ששלח מוריס (נ/2)3.

דיון והכרעה:

32. אין מחלוקת על כך שביום האירוע הגיעו הנאשמים והמתלוננים לשטח האדמה הסמוך לרמת מגרון. תחילה הגיעו לשם המתלוננים ואחריהם הנאשמים.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

אין מחלוקת על כך שבין שתי הקבוצות התפתח עימות. מהראיות עולה כי בסופו היו פצועים ונפגעים בשתי הקבוצות.

בכתב האישום נטען כי האזור בו התרחש האירוע, הוכרז כ"שטח צבאי סגור". במהלך ניהול התיק חזרה בה המאשימה מטענה זו (עמ' 715).

מדובר בשטח שבחלקו התחתון קרקע, המעובדת על ידי ערבים פלשתינאים, אשר נדרשים להצטייד באישור להגיע למקום ולעבד את הקרקע, ובחלקו העליון מאחז בו מתגוררים מתיישבים יהודים. מהראיות שהובאו בתיק, עולה כי בין הצדדים קיים סכסוך הקשור בקרקע, וכי היו אירועים קודמים הקשורים בקרקע זו. בשל כך, הצבא מאבטח את הפלשתינאים כאשר הם מגיעים למקום לעבד את האדמה.

במקרה הנוכחי נטען על ידי המתלוננים, כי קיבלו אישור בעל פה לעבד את הקרקע. הפעם הם הגיעו למקום ללא אבטחה של הצבא.

השאלות העומדות על הפרק הינן מה אופי העימות בין שתי הקבוצות; מי תקף ומי הותקף או שמא מדובר בתקיפה הדדית; האם מדובר במעשים שנעשו בצוותא; והאם מעשי הנאשמים נעשו על רקע גזעני, כנטען בכתב האישום.

הרקע להגעת הנאשמים למקום ביום האירוע:

33. על פי גרסת הנאשמים, כפי שנמסרה בבית המשפט, שהייתה גרסה אחידה וזהה, הנאשמים קיבלו הודעה על כך שישנה "בעיה" ברמת מגרון ולכן הם מתבקשים להגיע למקום.

34. הנאשמים הסבירו כי באותה תקופה התגוררו ברמת מגרון יהודים, בנים במבנה אחד ובנות במבנה שני, וכי הללו סבלו מהצקות של תושבי האזור הערבים. לטענתם, במסגרת סכסוך הקרקעות,

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

נהגו התושבים הערבים לעלות מפעם לפעם לשטחי רמת מגרון, ולפגוע ברכוש המתיישבים היהודים. במצבים כאלה, היה נהוג "להעביר קשר" בין תושבי האזור כולו, ולבקש שמתיישבים יהודים יגיעו לשטח, הן כדי להגן על המתיישבים, הן כדי לשמור על הציד במקום, והן כדי להפגין כוח ונוכחות (נאשם 1 בעמ' 457 ; נאשם 2 בעמ' 587 ; נאשם 3 בעמ' 646).

נאשם 2 אף הדגיש כי השתתף במספר "הפגנות כוח" כאלה, ומניסיונו הוא יודע שכאשר התושבים הערבים רואים את המתיישבים היהודים במקום, הם לרוב "מתקפלים" ועוזבים את המקום (עמ' 594).

35. כך אירע גם במקרה זה: נאשם 2 העיד כי קיבל מסרון, מחבר בשם רפאל מוריס, בו התבקש להגיע לרמת מגרון מאחר שישנו "עדר" העולה למקום. לדבריו הוא העביר מיד את המסרון לחברו, נאשם 1 (נאשם 2 בעמי 587-588, נאשם 1 בעמי 454), ונאשם 3 קיבל שיחת טלפון מחבר שסיפר לו על בעיה ברמת מגרון ושאל אם יוכל להגיע למקום (עמי 646).

36. הנאשמים מסרו גרסאות מצומצמות ביותר בחקירותיהם במשטרה ובחלקן אף שמרו על זכות השתיקה. ככלל, שתיקה במשטרה עשויה לחזק את ראיות התביעה, ובהימסר גרסה לראשונה בבית המשפט, היא עשויה להיחשב "גרסה כבושה".

עם זאת, במקרה זה נתנו הנאשמים הסבר לשתיקתם, בכך שאינם נותנים אמון במשטרה, אשר עצרה את היהודים שהותקפו על ידי ערבים (נאשמים 1 ו-3), וכי חקירת המשטרה מגמתית (נאשם 2), ועוד בחקירתם אמרו כי יגידו דברם לפני בית המשפט. אף שאין להצדיק התנהגותם של הנאשמים בעניין זה, ניתן לקבל את גרסתם באשר לסיבות לשתיקתם, ולפיכך, אין בשתיקה כשלעצמה כדי לכרסם בגרסה המפורטת שמסרו בבית המשפט.

זאת ועוד, על אף שהנאשמים לא מסרו במשטרה גרסה מפורטת, אמר נאשם 1 כבר בחקירתו הראשונה מיד לאחר האירוע (ת/1), כי: "אמרו לנו שמרביצים למישהו ברמת מגרון, הגענו לשם" וכי

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

כאשר הגיעו לרמת מגרון, תקפו אותם ערבים והוא אף נפצע; נאשם 2 מסר כי הותקף על ידי פלשתינאים, אשר רדפו אחריו; ונאשם 3 מסר כי היה בטיול עם חבר והם הותקפו על ידי פלשתינאים.

37. נוסף על כך, גרסאות הנאשמים בעניין הרקע להגעתם למקום מקבלות חיזוקים ממקורות נוספים: (א) עדותו של מוריס, לפיה בתקופה האמורה היה סכסוך שטחים, והערבים עלו מידי פעם לקרקע, ואם לא היו מתיישבים יהודים במקום, היו הערבים גורמים נזק לרכוש. לאחר שהתקשרו אליו בנות שהתגוררו במקום, לומר לו שעולה עדר לכיוון רמת מגרון, הוא שלח מסרון לנאשם 1, ולעוד אנשים שהוא יודע שהתגוררו באזור, ואשר יכלו להגיע למקום בזמן סביר, להפגין נוכחות ולשמור על הרכוש (עמי 639);

(ב) צילום המסרון ממוריס (נ/3);

(ג) עדותו של יהודע בן גדליה, אשר השתתף עם הנאשמים באירוע, והעיד כי באותה תקופה הותקפו אנשים ברמת מגרון וחששו שהערבים יפגעו ברכוש שהיה שם, הוא קיבל את המסרון מנאשם 1 ונסע למקום (עמי 562);

(ד) חוות דעתו ועדותו של רן לוינסון, אשר שיחזר את הנתונים ממכשיר הטלפון הסלולארי של נאשם 1, והגיש את תכתובות המסרונים שהתנהלו בין נאשמים 1 ו-2 בבוקר האירוע (נ/9-11, וכן עמי 625-622).

(ה) עדותו של ידידיה אמסלי, חברו של נאשם 1, לפיה ביום האירוע נסע באוטובוס בדרך מירושלים לאלון מורה, וכשהגיע האוטובוס סמוך לרמת מגרון, הוא הבחין בערבים עם מקלות ביד וחמורים. הדבר נראה לו חשוד, כי הוא יודע שבמקום לא אמורים להסתובב ערבים (עמי 630-631), ולכן שלח מסרון לנאשם 1 ודיווח לו על כך.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

38. לאחר שהנאשמים נעצרו, נערך חיפוש על גופם, ולמעט כובע גרב אחד, פנס-שוקר וגז פלפל שנמצאו בכליו של נאשם 2, לא נמצא דבר (ראה ת/12 וכן עמ' 91 בנוגע לנאשם 1 ; ת/13-14 בנוגע לנאשם 3).

יצוין כי נאשם 2 מסר הסבר סביר לדברים שנמצאו בכליו (ת/4, עמ' 491, עמ' 605). זאת ועוד, לא נטען שנאשם 2 השתמש במהלך האירוע בשוקר או בגז הפלפל שהיו ברשותו.

סביר להניח כי לו היו הנאשמים מגיעים למקום מתוך מטרה "לתקוף את תושבי המקום הפלשתינאים", כפי שמייחסת להם המאשימה בכתב האישום, הם היו מביאים עמם כלי תקיפה כאלה ואחרים.

39. בהתחשב בראיות כמפורט לעיל, לא ניתן לשלול את גרסת הנאשמים, לפיה הגיעו למקום האירוע, לאחר שקיבלו הודעה כי נוכחותם נדרשת בשל הגעת ערבים למקום, וכי הסיבה להגעתם הייתה החשש לפגיעה ברכוש הנמצא במקום ובבנות שהתגוררו שם, ולמצער - הפגנת נוכחות באיזור רגיש זה.

האירועים במקום - פרוץ העימות:

40. גרסת המתלוננים היא שהנאשמים עמדו בטרסה מעליהם עם כלי תקיפה, ובמשך מספר דקות רק עמדו והסתכלו עליהם. נאסיף טוען שפנה אליהם באנגלית וביקש מהם שילכו מהמקום (עמ' 61, כאשר במשטרה הוסיף נאסיף שהנאשמים צעקו לו חזרה: 'זונה' - נ/6), וכי הוא חשש מהם ולכן התקשר למשטרה אך השוטרים לא ידעו לדבר איתו באנגלית, ולכן התקשר לכפר, דיבר עם אחותו ואמר לה שיכול להיות שיתקפו אותם (עמ' 418).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

שאר המתלוננים טוענים דווקא כי לא שמעו את השיחה בין נאסיף לנאשמים (עומר בעמי 153 ; אבו עלי בעמי 213 ; סיאם בעמי 258), וכי לא חששו מהנאשמים מאחר שלא ציפו שהם יגיעו אליהם ויכו אותם (עומר בעמי 187-188 ; אבו עלי בעמי 232-233 ; עמוד 28

סיאם בעמי 265-266 וב-נ/4).

41. גרסה זו, לפיה הנאשמים עומדים מעל המתלוננים מבלי לזוז, תואמת את גרסתם של הנאשמים לתחילת האירוע, לפיה הם התפרסו בשטח בשורה, כדי שיראה שהם הרבה אנשים, והם עמדו בשקט ושמרו על המקום (נאשם 1 בעמי 462, 526 ; נאשם 2 עמי 594 ; נאשם 3 עמי 648). הדברים תואמים את גרסת הנאשמים, לפיה הגיעו כדי להפגין נוכחות במקום ולהגן על המתיישבים ועל רכושם. בהקשר זה אציין גם את דברי נאשם 2, לפיו אם המתלוננים היו נשאים במקומם, הם לא היו חותרים למגע איתם אלא נשארים לעמוד בשטח עד שהמתלוננים היו הולכים. זה מה שהם חשבו וציפו שיקרה, מניסיון העבר (עמי 611), שכן בעבר הם ראו שאם המתיישבים היהודים מסתובבים במקום ומפגינים נוכחות, הערבים עוזבים את המקום ללא אלימות (עמי 593-594). עניין זה תואם גם את גרסתו של סיאם שניתנה במשטרה, לפיה יש פעמים שהיהודים מגיעים רעולי פנים, עומדים ולא עושים דבר (נ/4).

42. משלב זה מתפצלות גרסאות הצדדים:

המתלוננים טוענים שלפתע הנאשמים ירדו לעברם בצעקות וקללות, כשהם רעולי פנים, ותוך שהם זורקים אבנים ומכים אותם במקלות (נאסיף בעמי 60 וב-נ/8; עומר בעמי 141 וב-נ/1(3); אבו עלי בעמי 195 ; סיאם בעמי 250, 268). המתלוננים טענו כי ברחו מיד, לא החזירו לנאשמים, לא קיללו ולא התגרו בהם. רובם לא היו מספיק מהירים בברירתם, וכך הנאשמים פגעו בהם (נאסיף בעמי 60 וב-נ/6-7; עומר בעמי 136, 141, 157-158 ; אבו עלי בעמי 227 וב-נ/1(5); סיאם בעמי 249-250 וב-נ/4).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

המתלוננים תומכים בגרסתם בעד הראיה - נהג המשאית - שלדבריו ראה חקלאים עובדים באדמה, ואנשים המתקרבים אליהם בצורה חשודה, כשהם מכופפים ומנסים להסתתר. אז תקפו האנשים, שחלקם היו רעולי פנים, את החקלאים בקרשים וברזל, והחקלאים ברחו (עמי 22-23).

הנאשמים טענו שהמתלוננים הם אלה שעלו לכיוונם תוך זריקת אבנים (נאשם 1 בעמי 462 ; נאשם 2 עמי 594 ; נאשם 3 עמי 649).

לטענת הנאשמים, הם לא ברחו כשהמתלוננים תקפו אותם אלא ניסו להחזיר מלחמה, ונאשם 1 אף הסביר, שמאחר שכל מטרתם הייתה לשמור על השטח ועל הגרים בו, הם לא העלו בדעתם לברוח מפני התוקפים (עמי 463). לדבריו, כל עוד המתלוננים רק יידו אבנים, הם עמדו בצורה איתנה ולא הגיבו. אבל כשהמתלוננים הגיעו לטווח מגע, התחיל ביניהם סוג של עימות. הנאשם לא מכחיש שניסה להחזיר למתלוננים מכות, באמצעות אגרופים ובבעיטות (עמי 465) ; נאשם 2 מסר אף הוא שבתחילה הם רק עמדו מול המתלוננים שיידו אבנים וקיללו, ובשלב זה הוא הרים מהאדמה ענף, כדי להיראות מרתיע יותר. כשטווח האבנים הגיע אליהם, הוא התחיל להתחמק מהאבנים, ניסה להתגונן ולא הצליח. הסביר כי אם היה מצליח להתגונן, היה זורק אבנים בחזרה (עמי 594-595) ;

נאשם 3 העיד שעם תחילת התגרה הוא עמד קצת בצד ומאחור, ניסה לזרוק קצת אבנים לכיוון המתלוננים אבל לא פגע (עמי 649). לגרסת הנאשמים, מבחינתם האירוע הסתיים כאשר ראו שמגיעה תגבורת למתלוננים, הם הבינו שידם על התחתונה, וברחו מהמקום (נאשם 1 עמי 468 ; נאשם 2 עמי 596 ; נאשם 3 עמי 649). הנאשמים תומכים גרסתם בעדי ראיה אחרים - העדה יהודית מיזל, אשר מסרה כי ראתה בעליה של ההר קבוצת ערבים רודפת אחרי קבוצת יהודים, כשהערבים מחזיקים משהו ביד ומנופפים בו (עמי 542).

וכן בעדותו של יהודיע, שהשתתף אף הוא באירוע, ומסר גרסה דומה לזו של הנאשמים (עמי 565-564). תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

הכרעה בין הגרסאות:

43. בסיכומי של דבר, לא נשללה גרסת הנאשמים, לפיה תחילתו של העימות האלים הייתה בפעילות של המתלוננים. עם זאת, נראה כי הפעילות האלימה של שני הצדדים, הייתה חמורה מזו שתיארו, וזאת בהתחשב בפצועים שהיו בסופו משני הצדדים.

44. ראשית, בגרסאות המתלוננים תמיהות וסתירות. להלן אפרט כמה מהן:

(א) יציאת המתלוננים לעבד את הקרקע ללא ליווי של הצבא תמוהה, ומעוררת שאלות לגבי כוונותיהם של המתלוננים.

לגרסת המתלוננים, ליווי הצבא נועד למנוע תקיפות של יהודים נגדם (ראה עדות אבן עלי ב-נ/1(5) ובעמי 247 ; סיאם ב-נ/4; נאסיף בעמי 416). אף נאשם 1 העיד שהיו מקרים בעבר בהם ערבים מהכפר הגיעו למקום לעבד את האדמה, אך תמיד זה היה בליווי הצבא (עמי 467).

(ב) לגרסת נאסיף, הוא הזהיר את שאר המתלוננים, לפני שעלו לקרקע וכפי שהוא נוהג להזהיר תמיד, שלא יתקפו ולא יכנסו לעימותים ו"לא ילכו מכות" (עמי 432-435). נאסיף טען שהוא "איש של שלום" וכי המתלוננים: "...לא יכולים להתנגד, הם ילדים קטנים" (עמי 446), אך באותה נשימה הזכיר שאמר זאת למתלוננים, כי פחד שהם יתעמתו (עמי 435). כל זאת כאשר ידוע כי עומר ואבו עלי בעלי עבר פלילי, ושניהם ריצו בעבר עונש מאסר בגין ידוי אבנים (ראה נ/1(2), נ/1(4)). מכאן שהאפשרות שהמתלוננים יתקפו וייכנסו לעימותים הייתה צפויה.

(ג) גרסת המתלוננים, לפיה גם לאחר שראו שהנאשמים עומדים מעליהם עם מקלות וכלי תקיפה, המשיכו לעבוד בקרקע, תמוהה, במיוחד לאור גרסת נאסיף, לפיה היו בעבר מקרים שיהודים תקפו אותם כשעבדו באדמתם (עמי 434), וכדבריו: "הם רצו להרוג אותנו, לרצוח אותנו. אנחנו היינו בפחד והאנשים בכפר היו מפחדים מאד. אלה יש להם עבר פלילי ובעבר גם רצו לרצוח אותנו. אין להם רחמים" (עמי 442).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

(ד) המתלוננים מסרו בהודעותיהם במשטרה כי ארבעתם עבדו באותו יום בקרקע (הודעת עומר נ/1(3), הודעת אחמד סיאם נ/4, הודעת נסיף נ/6), כאשר בדיעבד התברר שעבדו איתם עוד שני פועלים. בעדותו בבית המשפט אישר נאסיף כי היו איתם שני עובדים נוספים, וטען כי הוא לא זוכר את שמם, ולא ידע היכן למצוא אותם, שכן את הפועלים הוא מביא באמצעות סוכן. עוד טען כי אותם פועלים הצליחו לברוח ולא נפגעו ולכן לא היה צורך להעיד אותם (עמ' 421). עדותם של שני עדים נוספים יכלה, אולי, לשפוך אור על הפרשה ועל המחלוקת שבה, והסתרת נוכחותם במקום מעלה תמיהות.

(ה) נהג המשאית העיד כי ראה את הנאשמים מגיעים לכיוון המתלוננים, כשהם "מכינים" את עצמם בלי שיראו אותם, ומתכופפים, ואז החלו לזרוק אבנים (עמ' 22, עמ' 240), בעוד שבמשטרה מסר שהגיע כשהיהודים החלו לתקוף את המתלוננים (נ/1(2)). לעומת זאת העידו המתלוננים כי ראו את הנאשמים עומדים בטרסה מעליהם. כך, למשל, העיד אבו עלי כי ראה את הנאשמים כעשרים דקות לפני התקיפה וכי הנאשמים לא הסתתרו (עמ' 237).

(ו) אבו עלי מסר במשטרה שראה את עומר שוכב על הקרקע והנאשמים תוקפים אותו, הוא ניגש לעומר, הרים אותו מהאדמה ולקח אותו לכיוון הכביש (נ/1(5)). בבית המשפט העיד שעומר התחיל ללכת לבד לכיוון הכביש והוא ליווה אותו (עמ' 222). בהקשר זה ישנה סתירה גם בדברי סיאם, אשר במשטרה אמר שליווה את עומר הפצוע לכיוון הכביש (נ/4), אך בעדותו בבית המשפט אמר שרק כאשר הגיע לכביש, ראה את עומר פצוע (עמ' 252).

(ז) בעדותו במשטרה מסר אבו עלי שכאשר הם הגיעו לכביש, נאסיף התקשר לאנשים מהכפר שיבואו לעזור (נ/1(5)), וסיאם בעדותו במשטרה מאשר שאחרי התקיפה הגיעו לאדמות המריבה כעשרה אנשים מהכפר (נ/4). אך בעדותו בבית המשפט מכחיש נאסיף את הדברים וטוען כי התקשר לאחותו (עמ' 442), וגם סיאם חזר בו בבית המשפט, אמר שלא ידוע לו שהגיעו אנשים מהכפר ולא ידע להסביר את דבריו במשטרה (עמ' 259).

יצוין כי גם לגבי הנאשמים, חלקים מגרסתם במשטרה אינם זהים לגרסה שמסרו בבית המשפט, ובוודאי שהיו שקריים, אך הנאשמים נתנו הסבר לדברים. כך, כאשר נאשם 1 מסר בבית החולים כי

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

נפגע כאשר נפל מטרסה, אך הסביר זאת בכך שרצה ללכת הביתה ולא לחזור לחקירה במשטרה (עמ' 509-510); וכך כאשר נאשם 3 מסר כי הותקף על ידי פלשתינאים כאשר יצא לטיול (נאשם 2 ב-ת/4, נאשם 3 ב-ת/7), והסביר כי קיבל ייעוץ מעורך דין לשמור על זכות השתיקה.

45. שנית, העובדה שגם בקבוצת היהודים היו שנפגעו באירוע, איננה מתיישבת עם גרסת המתלוננים לפיה האירוע היה חד צדדי, הנאשמים תקפו ופצעו אותם, והם לא עשו דבר.

46. שלישית, השוטר רן לוי, אשר תפס את נאשם 3, העיד כי כאשר הודיע לו שהוא עצור בחשד לתקיפה, אמר לו: "איזה תקיפה?"

(ת/13). השוטר התרשם כי נאשם 3 לא מבין על מה הוא מדבר איתו (עמי 121).

47. רביעית, רס"ר טל לוי ציין (דו"ח פעולה ת/19) כי במהלך סיור שגרתי, קיבל דווח על מקומיים שעולים לכיוון רמת מגרון. רס"מ רועי בן עמי ציין אף הוא (דו"ח פעולה ת/24) כי הגיע למקום על ציר 60, והבחין בקבוצת מקומיים הנמצאים בשטח שמתחת לרמת מגרון, כשהם רצים במעלה ההר לכיוון רמת מגרון. הוא מנע מהם להגיע לרמת מגרון והוריד אותם חזרה לציר. בעדותו ציין כי אותם אנשים טענו לפניו שיש להם אישור של הצבא לעבוד במקום, אך לא הציגו אותו, וטענו כי יהודים רעולי פנים תקפו אותם ונמלטו.

פקד שמואל גירבי ציין שמבחינתו, אותם מקומיים שנצפו עולים לרמת מגרון, היו המתלוננים. עליית המתלוננים למקום, לאחר שהנאשמים נמלטו, מחזקת את גרסת הנאשמים, לפיה חששו מהגעה של ערבים לרמת מגרון, ומחזקת את התמיהות ביחס למטרת הגעתם של הפלשתינאים למקום.

48. חמישית, לגרסת הנאשמים תמיכה ב"סיפור המסור" - כאשר אבו עלי אמר, במסדרון בית המשפט, כי תקף את נאשם 1 במסור. ההסברים שנתן המתלונן לדבריו לאחר מכן, נעו בין טענה תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'.

במשטרה כי "אינו זוכר", לבין עדות בבית המשפט לפיה אמר את הדברים בצחוק, והם עומדים בניגוד לגרסה הספונטנית המקורית.

49. לגבי פציעתו של עומר - אבו עלי ונאסיף, שהיו לדבריהם עדים לתקיפה, וכן עומר עצמו, העידו כי המתלוננים הכו אותו באמצעות צינור מברזל (עומר בעמי 137) או מקלות (נאסיף בעמי 60, אבו עלי ב-נ/1(5)), ואילו נהג המשאית, אשר לדבריו היה בסמוך למקום האירוע וראה הכול ממרחק קטן (עמי 52), מסר כי עומר נפצע מאבנים שהושלכו לעברו (עמי 24).

כמו כן, וכמפורט לעיל, נמצאו סתירות בשאלה כיצד הגיע עומר לכביש וכן כיצד הגיע לבית החולים - עומר העיד כי הוא הזמין לעצמו מונית ונסע איתה וכי איש מהמתלוננים לא נסע איתו (עמי 159, 161); נאסיף טען שעומר פונה באמבולנס (עמי 64); ואבו עלי טען שהוא, יחד עם אנשים מהכפר, הסיעו את עומר ברכב ב-נ/1(5)).

50. חומר הראיות מעלה תמיהות גם לגבי פציעתו של נאשם 1 - הנאשם העיד בבית המשפט שהותקף על ידי שלושה, והוכה בידיים ובראש, וכן נזרקה עליו אבן שפגעה לו בבטן, ובשלב מסוים הרגיש שהוא מדמם בראש אך לא ידוע לו באיזה כלי בדיוק היכו בו (עמי 465, 520-521); אך השוטר אושני, שרדף אחרי נאשם 1, טען שראה אותו ממרחק קצר, ולפני המרדף לא ראה עליו כל פציעה ולכן הוא מניח שהפציעה נגרמה כתוצאה מנפילה בשטח (עמי 94, 96 וכן ת/12), והשוטר טל לוי מסר שראה את נאשם 1 נופל מהר ומדמם מראשו (ת/19).

עם זאת, יהוידע העיד כי ראה שנאשם 1 נפגע, וכן הוא עצמו נפגע. ומכאן שלפחות חלק מפציעתו של נאשם 1 היה מתקיפות של

המתלוננים.

51. עדות נהג המשאית מעלה אף היא תמיהות.

נהג המשאית העיד כי עומר הפצוע הגיע לכביש לאחר שהוא עצר את המשאית ויצא ממנה (נ/21), עמי 25-26, עמי 51), וכן העיד כי כשירד מהמשאית הגיע אליו הפצוע (עמי 41). עומר העיד כי הצליח להגיע תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

לבדו לכביש, וניסה לעצור רכבים שיעזרו לו, ללא הצלחה ואף ניסה להזמין מונית מהכפר, וכי רק אז הגיעה המשאית שעצרה לו (עמי 136, 184).

52. עניין נוסף אליו יש להתייחס, הוא הימלטותם של הנאשמים מפני אנשי המשטרה. לעניין זה העידו השוטרים כי הנאשמים ברחו מהמקום, וכאשר הבחינו בשוטר אושני אשר עצר את רכבו וצעק לעברם "עצרו משטרה", הם שינו כיוון וברחו מהם (אושני ב-ת/12; רן לולי ב-ת/13; אליאס ב-ת/15 ובעמי 127).

הנאשמים אישרו כי ברחו מהמקום, לטענתם לאחר שראו שהמתלוננים מביאים תגבורת. הנאשמים הכחישו שניסו להתחמק מהמשטרה. לדבריהם, אכן הגיע למקום רכב אזרחי ממנו יצאו אנשים שצעקו לעברם משהו, אך הם לא שמעו מה צועקים, הם חשבו שמדובר באנשים שהצטרפו למתלוננים, ולכן ברחו (נאשם 1 בעמי 468; נאשם 2 בעמי 602; נאשם 3 בעמי 650). השוטר אושני מאשר את הדברים, כשהוא מוסר שהרכב בו נהג היה רכב אזרחי ללא סימני זיהוי, וכי גם הוא, בשלב זה, לא היה עם סימני זיהוי משטריים (עמי 88). השוטר רן לוי העיד כי הוא עצמו, שהיה קרוב לאושני, לא שמע מה אושני צעק (עמי 118). בנוסף, השוטר טל לוי העיד כי לאחר שתפס את נאשם 1, נאשם 2 כבר הגיע לבד לכיוונו, ובהמשך ראה את נאשם 3, שהתיישב על ההר למעלה, מגיע לשוטר רן לוי, לאחר שזה הודיע לו על מעצרו (ת/19, וכן עמי 386).

מכל האמור לעיל עולה כי הנאשמים אכן נמלטו מהשוטרים, ולאור טענתם כי המשטרה רודפת אותם, אפשר כי זו הייתה הסיבה לבריחתם. יחד עם זאת, לא ניתן לשלול אפשרות שהנאשמים לא זיהו שמדובר בשוטרים וסברו, באותו שלב, שהרודפים אחריהם הינם ערבים.

53. נוכח כל האמור לעיל, לאחר שמיעת עדויות המתלוננים מחד גיסא, ועדויות הנאשמים מאידך גיסא, ובהתחשב במכלול הראיות, ובין היתר בכך שהנאשמים מודים כי פגעו במתלוננים, ולעומת

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

זאת, המתלוננים מכחישים כל פגיעה בנאשמים, אף שבסיום האירוע היו גם בין הנאשמים פצועים - לא ניתן לשלול טענת הנאשמים לפיה המקומיים החלו בתקיפה האלימה.

כאמור, נראה כי כל צד מפחית מחלקו באירוע ומעוצמת פעילותו, ובהתחשב במצב הפצועים משני הצדדים בתום האירוע, נראה כי מדובר בהתנגשות אלימה משני הצדדים.

העבירות:

54. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות אלימות - תקיפה בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות. כאמור לעיל, מהראיות עולה כי הנאשמים הגיעו לרמת מגרון להגן על רכושם של המתיישבים ו"להפגין נוכחות"; ולא הוכח כי הם יזמו תקיפה של המתלוננים; אלא רק הגיבו למעשיהם של המתלוננים.

תאר את הדברים, על פי סדר השתלשלות העניינים, עד ההגנה יהוידע בן גדליה. בעוד לגבי הנאשמים והמתלוננים ניתן היה לטעון כי לכל צד אינטרס שגרסתו תתקבל, הרי עד זה לא היה נאשם, ונקבע כי עדותו לא תשמש נגדו. הסיפור שמספר עד זה מתיישב עם יתר הראיות וסדר הדברים הגיוני. לדברי העד, כפי שפורטו לעיל, הוא הגיע למקום להגן על רכושם של המתיישבים. הוא ראה ערבים מעבדים קרקעות. כאשר היה במרחק כמה עשרות מטרים מהם, זרקו עליו אבנים וקיללו אותו. הוא עזב את המקום, המתין לאחרים שיגיעו, וחזר למקום, כאשר לדבריו הערבים שהיו שם ניסו עלות לכיוונו, יידו עליהם אבנים וקיללו אותם. בשלב מסוים, לדבריו, הערבים תקפו אותו, והוא הכה אותם. נאשם 1 העיד אף הוא כי הערבים יידו עליהם אבנים, הם לא רצו לעזוב את המקום, וכשהערבים הגיעו לטווח מגע "התחיל ביניהם סוג של מכות". הערבים היכו בכלי העבודה, והוא החזיר בבעיטות ובאגרופים.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

נאשם 3 העיד אף הוא על עימות פיזי בין שתי הקבוצות. לדבריו, הערבים החלו לצעוק ולקלל ויידו לעברם אבנים, והם החזירו. הקבוצות התקרבו האחת לשניה, והחל עימות פיזי, מכות בין היהודים לערבים.

55. ב"כ נאשם 3 טוען כי לכל היותר מדובר בעבירה של תגרה.

סעיף 191 לחוק העונשין קובע: "המשתתף שלא כדין בתגרה במקום ציבורי, דינו - מאסר שנה אחת".

החוק אינו מגדיר מהי "תגרה", אך נראה כי הכוונה לאלימות הדדית. וכדברי השופט י. קדמי (על הדין בפלילים (2006), חלק רביעי, 2118 :

"תגרה" מבטאת, אפוא, מצב של "תקיפה הדדית" - מנקודת מבט אובייקטיבית - בין משתתפיה; ובמקום שלא ניתן לקבוע, ללא בירור משפטי, מי הוא התוקף ומי הוא הקרבן - אם משום שלא נקט כלל כוח פיזי מצידו ואם משום שהתגונן בלבד - יבוא אישום בעבירה זו במקום אישום בתקיפה".

בענייננו, לא מדובר במצב בו לא ניתן לקבוע מי התוקף ומי הקרבן. גם בהנחה שהנאשמים הותקפו על ידי המתלוננים והגיבו לתקיפה, כמפורט לעיל - לא ניתן לקבוע כי מדובר בתגרה. מדובר במעשים העולים כדי תקיפה - יידוי אבנים, מכות באגרופים ובבעיטות, ושימוש במוט ברזל, כלפי המתלוננים - מעשים שיש בהם הפעלת כח כלפי המתלוננים, העולה כדי "תקיפה", בהתאם להגדרה בסעיף 378 לחוק.

56. ולגבי התוצאה ממעשיהם של הנאשמים: מעדותו של נאסיף, כמו גם מתמונות ת/10, עולה כי בסיום האירוע היה נאסיף חבול בידיו ובחזהו. בתמונות ניתן להבחין בדם על חולצתו ובסימני מכות.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח' לגבי סיאם - על פי עדותו, נגרמו לו חבלות בידיו.

לגבי עומר - מעדותו עולה כי נגרמה לו פציעה בראשו, והוא נזקק לתפרים, וכן נחבל בידו, אשר נחבשה. מעדויות המתלוננים האחרים ונהג המשאית, עולה כי עומר דימם מראשו. עומר צולם במשטרה וניתן לראות בתמונות סימני דם בראשו ודם על בגדיו. זאת ועוד, מדו"ח הפעולה ת/19 עולה כי רס"ל טל לוי שמע מהמתלוננים כי נפצעו באירוע, וראה סימני חבלה על גופם.

57. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירה של "תקיפה בנסיבות מחמירות... לפי סעיף 380" בנסיבות סעיף 382(א) לחוק; ועבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק; והכל ממניע גזעני.

עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, הינה לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382 לחוק, ולא לפי סעיף 380, שעניינו "תקיפה הגורמת חבלה ממשית". גם בסעיף 11 לפרק העובדות בכתב האישום, נטען כי הנאשמים תקפו את המתלוננים, מבלי לציין שנגרמה למתלוננים חבלה של ממש. לאור התקלה העולה מניסוח כתב האישום והוראת החיקוק, וחוסר ההתאמה בין העבירה הנטענת לבין הסעיף המתאים בחוק, יורשעו הנאשמים אך ורק בעבירה של תקיפה ולא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית.

בנסיבות אלה, ניתן לקבוע כי המאשימה הוכיחה, מעבר לספק סביר, שהנאשמים תקפו את המתלוננים ופצעו אותם, ולפיכך אלה העבירות העומדות על הפרק.

58. ואשר לטענה אשר הועלתה על ידי ב"כ הנאשמים, בדבר "הגנה עצמית" - סעיף 34 לחוק, שעניינו "הגנה

עצמית", קובע:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו..."

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

סעיף 34טז מסייג את הזכות לפעול בניגוד לחוק, לשם הגנה עצמית "כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

בע"פ 7712/12, פלוני נ' מדינת ישראל (23.5.2013), התייחס בית המשפט העליון לתנאים הנדרשים לנאשם כדי שתעמוד לו טענת "הגנה עצמית":

"שישה תנאים צריכים להתקיים על מנת שתעמוד לנאשם טענת ההגנה העצמית... התנאי הראשון הוא תקיפה שלא כדין. התנאי השני הוא הימצא הנאשם בפני סכנה מוחשית, ולא ערטילאית, "של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, או ברכושו, שלו או של זולתו". תנאי נוסף לתחולת הסייג הוא מיידיות הסכנה. נדרש כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מיידי" על מנת להדוף את התקיפה, כאשר הסכנה ממשמשת ובאה. התנאי הרביעי לתחולת הסייג הוא כי הטוען לה לא נכנס למצב ב"התנהגות פסולה" "תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". תנאי חמישי לתחולת הסייג הוא תנאי הנחיצות. תנאי זה בוחן האם ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת שהיא פחות פוגענית כלפי התוקף; עיגון לתנאי זה מצוי בדרישה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין כי מעשה ההגנה יהיה "דרוש באופן מיידי" להדיפת התקיפה, ובדרישת הסבירות הקבועה בסעיף 34 טז לחוק העונשין, שלפיו הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה...

בעניין קליינר נערכה הבחנה... בין נחיצות כמותית - מידת הכוח שיש להפעיל נגד התוקף, ונחיצות איכותית שעניינה בקיומן של אלטרנטיבות אחרות להדיפת התוקף מלבד שימוש בכוח כלפיו... מציינים כי הנחיצות מנביעה שתי דרישות נגזרות: מיידיות, ונסיגה, קרי, כי על הנתקף למצות את הדרך של נסיגה בטוחה...

לבסוף, התנאי האחרון הוא תנאי הפרופורציונליות..."

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

59. על פי גרסת הנאשמים, אף שהמתלוננים עלו לכיוונם וידו אבנים, ולמעשה היה ברור כי הדברים הולכים לקראת עימות בין הצדדים - הם בחרו להישאר במקומם ולהתעמת עם המתלוננים. לנאשמים עמדה האפשרות לסגת נסיגה בטוחה מהמקום. וכן יכלו להתקשר לצבא או למשטרה, ולבקש סיוע, אך הם בחרו שלא לעשות כן.

בנסיבות אלה, ומשבחרו בהפעלת כח על פני נסיגה בטוחה והזעקת עזרה - לא עומדת להם הגנה זו. ביצוע בצוותא:

60. כתב האישום מייחס לנאשמים ביצוע מעשים בצוותא, תוך התייחסות לעדויות המתלוננים אשר העידו כי הנאשמים ירדו אליהם: "בבת אחת בולם ביחד" (נאסיף בעמי 60), או כדברי עומר על כך שהנאשמים: "התחילו לרוץ לכיוון שלנו כמו משב רוח" (נ/1(3)) (וראה גם דברי סיאם בעמי 250, וכן דברי נאסיף ב-ת/8: "בל החבורה רצו לעברנו במכה אחת ותקפו אותנו ואף אחד מהם לא נשאר עומד סטטי במקומו").

המתלוננים, מנגד, טענו כאמור כי כל מעשיהם נעשו מתוך התגוננות עצמית, כאשר נאשם 2 מסר כי העימות עצמו לא היה מולו ממש אלא קצת בצד (עמי 596), ונאשם 3 העיד כי הוא בכלל עמד קצת מאחור ולא השתתף בתגרה ממש (עמי 649 וכן תשובתו לאישום).

61. בהתחשב בקביעות העובדתיות באשר להתרחשות בשטח; בכך שלא ניתן לשלול שהמתלוננים הם שהחלו בהתנהגות האלימה, והנאשמים הגיבו למעשיהם; ומשנדחו גרסאות המתלוננים לעניין זה - ממילא אין בסיס לטענה בדבר ביצוע התקיפה הראשונה, כמעשה מכוון, בצוותא חדא.

62. עם זאת, בהמשך האירוע, פעלו כולם יחדיו להשיב מלחמה:
תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

נאשם 1 העיד כי כאשר הגיעו למקום וראו את הערבים "אנחנו מתבוננים, מתבוננים ביחד. כן, בוחנים את המציאות. מדברים בינינו. אני לא, לא זוכר בדיוק מה אמר כל אחד.. אבל יש, כן, יש בינינו קשר" (עמ' 525).

לדברי הנאשם "כשעמדנו שמה והגענו, כשהגענו למקום שמה אז היה מקום שבו גם ערבים ראו אותנו. הם התחילו לעלות לכיווננו.

צעקנו לכיוונם שלא יתקרבו. נעמדנו שמה, התפזרנו קצת בשטח לרוחב. כדי שנראה יותר אנשים. הערבים התקרבו, צעקו לעברנו גם בערבית, באנגלית. הם, כשהתקרבו לטווח יותר קרוב התחילו גם לזרוק עלינו אבנים. נעמדנו שם בצורה יציבה..." (עמ' 462).
לדברי הנאשם, לאחר שהתפרשו לרוחב השטח, עמדו "בצורה איתנה במקום. לא זזים" (עמ' 465). בהמשך, כשמרחק בינם לבין המקומיים הצטמצם, והגיע לטווח מגע "התקרבותי אליו והתחלנו בינינו סוג של מכות כזה... לא עמדתי מנגד. אני לא מכחיש את זה שאני כן ניסיתי לתת להם אגרופים, בעיטות..." (עמ' 465). "אני יודע שכשאני נאבקתי מול המתלוננים, כן נתתי להם עם הידיים, עם הרגליים, מה שיכולתי. כן, פגעתי. לא נראה לי שפגעתי מספיק חזק" (עמ' 506). נאשם 3 העיד, כאמור, כי כאשר הערבים החלו לזרוק אבנים לכיוונם, הם החזירו להם, תוך ששתי הקבוצות התקרבו האחת לשנייה. כן העיד כי החל עימות פיזי, מכות בין היהודים לערבים. וכדברי הנאשם: "הערבים התחילו... ואז תוך כדי זריקת אבנים שתי הקבוצות מתקרבות אחת לשנייה... חצי דקה נראה לי להערכתי שהתחילו חילופי מכות בין היהודים לערבים... בכל האירוע אני הספקתי אולי להחזיר כמה אבנים, לא פגעתי בכלום בכלל..." (עמ' 649). הנאשם טען, אמנם, כי היה מאחור, אך לדבריו הוא זרק אבנים "זה לא היה תקיפה, זה היה סוג של הגנה עצמית" (עמ' 664).

63. לעניין "מבצעים בצוותא" נקבע בע"פ 4205/14, נחום בין יצחק נ' מדינת ישראל (29.5.2016): "כידוע, סעיף 29(ב) לחוק העונשין קובע כי "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר". לאורך השנים החילה הפסיקה מבחנים שונים לשם סיווגם של הגורמים המעורבים בפעילות העבריינית כמבצעים בצוותא: מבחן השליטה, המתמקד בשאלה האם

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

הנאשם היווה חלק מן התכנית המשותפת לביצוע העבירה ופעל בצוותא חדא עם אחרים להגשמתה; מבחן הקירבה, שבו נבחנת מידת הקירבה של כל אחד מהמשתתפים לביצוע העבירה, ועד כמה הנאשם היווה חלק מן "המעגל הפנימי" של המשימה העבריינית; המבחן הפונקציונאלי, השואל האם הנאשם נטל חלק בביצוע העבירה, במובן הרחב של המושג "ביצוע"; ו-המבחן המשולב, המאזן בין יסודות העבירה וקובע שככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה גבוה יותר, כן ניתן להסתפק במידה נמוכה יותר של מימוש היסוד העובדתי, ולהפך, במתכונת של מעין "מקבילית כוחות"... בהתאם למבחנים אלו, נהוג לראות במבצע בצוותא כמי שפעל, יחד עם שאר המבצעים, כ"גוף אחד", במסגרת תכנית משותפת (ראו: עניין פלוני, בעמ' 401-402). עוד הודגש בפסיקה כי דיני השותפות חלים הן במקרה שבו תכננו המבצעים בצוותא את התכנית המשותפת מראש, והן במקרה שבו התגבשה שותפות ספונטנית בין המבצעים, ללא תכנון מראש או היוועדות מוקדמת (ראו: ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.4.2009) (להלן: עניין סובחי)).

בענייננו הגיעו הנאשמים ואחרים למקום, לאחר שנקראו להגן על יושבי המאחז ועל רכוש המאחז, ולהפגין נוכחות אל מול תושבים ערבים שהגיעו למקום. חלק מהמתייצבים לא הכירו את האחרים. זאת ועוד, ניתן להניח שבהגיעם למקום, הניחו שדי יהיה בנוכחותם שם, כדי למנוע מהערבים לעלות להיאחזות רמת מגרון.

עם זאת, משהסלים המצב, והחלה פעילות אלימה - עמדו כולם יחדיו, והגיבו באלימות לאלימות שהופעלה כלפיהם. בשלב זה מדובר ב"שותפות ספונטנית", וממילא, אחראי כל אחד מהנאשמים למעשיהם של האחרים, מכח היותם "מבצעים בצוותא".

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

מניע גזעני:

64. המאשימה טוענת כי מעשי הנאשמים נעשו מתוך רצון לפגוע בתושבים הערבים, בשל היותם ערבים, ומכך נובע המניע הגזעני. אינני מקבלת טענה זו, הן בהתחשב בקביעות העובדתיות לעניין מעשיהם של הנאשמים ומעשי המתלוננים, כמפורט לעיל, והן בהתחשב ברקע לאירוע.

יצוין כי בכתב האישום נפלה טעות נוספת, כאשר לגבי המניע הגזעני צוין סעיף 144ד1 לחוק. סעיף זה בוטל בשנת 2004 והוחלף בסעיף 144ו לחוק (ס"ח 1961, די בכסלו התשס"ה 17.11.2004). הדברים עלו בסיכומי ב"כ נאשם 2, בטיעוניו כי "אין להשיב לאשמה", עת התייחס להוראת החיקוק שצוינה בכתב האישום, ובתשובת ב"כ המאשימה, שלדבריה מדובר בטעות סופר ואכן מדובר בסעיף 144ו לחוק.

מניע גזעני - הפן המשפטי:

65. סעיף 144ו לחוק העונשין, שכותרתו: "עבירות שנאה", קובע:

"(א) העובר עבירה מתוך מניע של גזענות כהגדרתה בסימן אי1 או של עוינות כלפי ציבור מחמת דת, קבוצה דתית, מוצא עדתי, נטיה מינית או היותם עובדים זרים, דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה או מאסר עשר שנים, הכל לפי העונש הקל יותר.

(ב) בסעיף זה, 'עבירה' - עבירה נגד הגוף, החירות או הרכוש, עבירה של איומים או סחיטה; עבירות של בריונות ותקלות לציבור ושל מטרדים הכלולים בסימנים ט' ויא' בפרק זה, ועבירה בשירות הציבור וכלפיו הכלולה בפרק ט' סימן ד', הכל למעט עבירה שהעונש שנקבע לה הוא מאסר עשר שנים ומעלה".

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

המונח "גזענות" מוגדר בסעיף 144אי1 כך:

"גזענות - רדיפה, השפלה, ביזוי, גילוי איבה, עוינות או אלימות, או גרימת מדנים בלפי ציבור או חלקים של האוכלוסיה, והבל בשל

זבע או השתייכות לגזע או למוצא לאומי-אתני".

66. ב"כ נאשם 1 הפנה לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 9026/11 יצחק שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה (6.12.12), אשר ניתן, אמנם, בהליך הסגרה, אך הדברים שנאמרו בו, בעניין של תקיפה ממניעים גזעניים, יפים גם לענייננו.

בפסק הדין נדון עניינו של המערער, יהודי חרדי, חבר בארגון שיטור קהילתי שפעל בשכונה בניו-יורק, ובמסגרת זאת תקף והיכה בגז מדמיע אדם שחור עור שהלך בשכונה, וזאת לאחר שקיבל דיווח ממוקד הארגון על עימות בין יהודי חרדי תושב השכונה לבין שני תושבים שחורי עור. במקרה זה יוחס למערער המניע הגזעני מאחר שהקורבן היה עובר אורח תמים שלא היה מעורב בפעילות פלילית, ומאחר שנטען כי מעשי המערער נעשו על רקע המתיחות הבין גזעית ששררה במקום.

בעניין זה קבעה כבי השופטת ברק-ארז את הדברים הבאים: "לשיטתי, יש קושי בהיסק של מניע גזעני רק מנסיבות חיצוניות שעניינן אווירה של חשדנות ומתח השוררת בין קהילות, לפי המתואר... לא ניתן לייחס לאדם מניע גזעני, אן בשל השתייבותו לקבוצת אובלוסייה מסוימת או בשל בן שהוא חי בסביבה אנושית וגיאוגרפית הרוויה בחשדנות בין-גזעית. התחושה הלא-נוחה שעולה מן הטענות שהוצגו בהליך ההסגרה היא שעמדת הרשויות נגועה במעין תיוג גזעי הפון, היינו: לא ניתן להעלות על הדעת עבירה של יהודי חרדי בנגד שחור בשכונה אלא בפשע שנאה, בהעדר נסיבות מיוחדות אחרות ... למעשה, מקרה זה מעורר שאלה עקרונית מעניינת הנוגעת לאפשרות קיומו של מניע לא- גזעני לרקעה של תודעה גזענית. מה הדין באשר אדם תוקף מסיג גבול כדי להגן על רבושו אן נוטה לעשות בן בשל דעה קדומה בנגד הקבוצה האתנית שעמה נמנה מסיג הגבול. אין ספק שהתנהגותו ראויה לבל גנאי. השאלה היא רק האם ניתן לומר שהמניע להתנהגותו היה גזעני, ולחלופין האם מניע זה היה המניע הדומיננטי?".

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

בסופו של יום הושארו שאלות אלה בצריך עיון - לאחר ששופטי בית המשפט העליון קבעו כי שאלת המניע הגזעני תוכרע בבית המשפט המוסמך לשפוט את המערער, הוא בית המשפט בארצות הברית - אך הדברים רלוונטים לענייננו, וניתן ללמוד מהם כי המבחן לקביעת המניע הגזעני, לשיטתה של כב' השופטת ברק-ארז, הוא שאלת "הדומיננטיות", דהיינו: האם המניע הדומיננטי בהתנהגות הנאשם היה גזעני.

67. בתי המשפט התייחסו לפסק הדין בעניין שוחט, בפסיקות מאוחרות בעניינים דומים:

ת"פ 42769-06-16 (מחוזי י-ם) מדינת ישראל נ' ישראל ארוש (9.4.17), בו נדון עניינו של צעיר יהודי אשר נכנס לחנות בתחנת דלק בה עבד בחור ערבי כמוכר, ובין השניים התנהל וויכוח על מחירי החטיפים במקום. במהלך הוויכוח השמיע היהודי ביטויים גזעניים כלפי המוכר הערבי, ובהמשך יצא לרכבו, וחזר עם חפץ חד, ועם בחור יהודי נוסף שברשותו היה תרסיס כלשהו. השניים איימו על המוכר, ועזבו את המקום רק לאחר שהפעיל לחצן מצוקה.

בית המשפט בחן את האירוע באמצעות מבחן המניע הדומיננטי, וקבע כי לא המניע הגזעני היה המניע הדומיננטי למעשי הנאשמים, אלא הוויכוח על מחירי החטיפים, ולכן זיכה את הנאשמים מהמניע הגזעני ביחס לעבירות שיוחסו להם.

ת"פ 18158-01-14 (מחוזי י-ם) מדינת ישראל נ' פלוני (25.5.16), בו נדון עניינם של שני קטינים ערבים אשר יידו כדורי שלג על שני יהודים חרדים, בעטו בהם, קיללו אותם וקראו לעברם קריאות מאיימות. בית המשפט קבע כי לא מדובר בתקיפה תמימה של יידוי כדורי שלג, שכן מעדויות הצדדים ומסרטון שצולם במקום האירוע, ברור כי הפגיעה במתלוננים הייתה רק בשל היותם יהודים. לפיכך הורשעו הקטינים בעבירה ממניע גזעני.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

בת"פ 44379-05-13 (מחוזי י-ם) מדינת ישראל נ' אחמד אבו אלחלאווה (29.3.15), דן בית המשפט בעניינו של צעיר ערבי אשר השתתף בצעדה שנערכה במסגרת "יום הנכבה" ברחבי ירושלים, ותקף, יחד עם אחרים, יהודים חרדים שעברו במקרה במקום. בית המשפט הרשיע את הנאשם, וקבע, תוך בחינת המניע הדומיננטי, כי נסיבות האירוע ונסיבות מעשיו של הנאשם, מלמדים על כוונה לתקוף יהודים דווקא, וברור כי המניע היה איפיון חזותי לאומי ודתי של המותקפים.

בעניין זה קבע בית המשפט דברים היפים גם לענייננו: "אינני סבור כי עצם ההשתתפות בתהלוכה לציון "יום הנכבה" ולבישת החולצה שעליה כיתוב "פלסטיני", יחד עם מפגינים נוספים, מצביעה בהכרח על קיומו של מניע גזעני. לעומת זאת, אינני סבור כי יש ממש בטענת הסנגור המלומד שלצורן הוכחת מניע גזעני בביצוען של עבירות אלימות, יש צורן בהוכחת התארגנות מוקדמת, כדי לתקוף אדם על רקע מוצאו, או שנדרש להוכיח כי הושמעו התבטאויות גזעניות תוך כדי התקיפה. כאשר תקיפה מופנית באופן מובהק, ללא התגרות, כלפי קבוצת אנשים שחזותה מלמדת על השתייכותה הלאומית הדתית או האתנית ורק כלפיה, ולא עולה מהנסיבות או מראיות נוספות כל מניע אחר, די בכך כדי להוכיח קיומו של מניע גזעני".

68. עוד יוזכר ב"ש 4509/03 מדינת ישראל נ' לבני (15.6.03), אשר עסק בשאלת מעצרו עד תום ההליכים של אדם שירה ברובה לעבר רכבו של נהג ערבי. בית המשפט קיבל את טענת המשיב, לפיה לא הונחה תשתית ראייתית לכך שמעשיו נעברו מתוך מניע גזעני, וקבע: "נטל ההוכחה כי מעשהו של המשיב נעשה מתוך מניע גזעני מוטל על המאשימה. לצורן כן המאשימה אינה יכולה

להסתפק בהשערות או בהנחות, ועליה להוכיח, באופן פוזיטיבי, שהמניע למעשיו של המשיב היה מניע גזעני".

69. עם שלל קביעות ומבחני עזר אלו, נפנה לבחינת המקרה שלפנינו. תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'.

מניע גזעני - הפן העובדתי:

70. כאמור, הוכחת המניע הגזעני מוטלת על כתפי המאשימה.

במקרה זה טענה המאשימה, כי מהחלטת הנאשמים להגיע למקום, לאחר שקיבלו הודעה על רועה צאן שעולה לכיוון רמת מגרון, עולה שלגישת הנאשמים "ערבים = סכנה", ולכן הם הגיעו במהירות למקום האירוע. ובמילים אחרות: לגישת המאשימה, התפיסה הגזענית של הנאשמים מתבטאת בכך שמעצם היותם של ערבים במקום, יש להסיק כי הם מסוכנים וכי הם באים לתקוף, ולפיכך יש להתארגן ולתקוף אותם קודם לכן (ראו סיכומי המאשימה).

71. אינני מקבלת טענה זו.

ראשית, הוכח כי הסכסוך בין הצדדים נוגע לשטח ולהגנה על המאחז, ולא לזהותם של הצדדים.

שנית, לא הוכח כי הייתה התארגנות להגיע למקום לשם פגיעה בערבים, אלא להיפך. מהראיות עלה כי חלק מהמעורבים באירוע, כלל לא הכירו אלה את אלה. נאשמים 1 ו-2, אשר היו חברים לפני האירוע, לא הכירו את נאשם 3, וגם כאשר נפגשו ברמת מגרון, לא נוצר ביניהם קשר ממשי. נאשם 1 העיד כי הכיר את נאשם 3 רק בעקבות מעצרו (עמ' 462).

גם יהודיע, חברם של נאשמים 1 ו-2, לא הכיר את נאשם 3 ואת החבר עמו הגיע נאשם 3 (עמ' 568). נאשם 3 מסר כי כאשר עלה לכיוון רמת מגרון, הוא ראה מספר אנשים מנופפים בידיים וצועקים, הוא חשב שהם ערבים וברח חזרה למטה. רק אז הבין שאותם אנשים הם אנשים מרמת מגרון והוא הצטרף אליהם (עמ' 647, 659). בין אותם אנשים היו גם נאשמים 1 ו-2. בנסיבות אלה, ודאי לא ניתן לטעון כי הנאשמים תכננו יחד את האירוע. תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'.

ניתן לקבוע כי הנאשמים והאחרים הגיעו למקום, בנפרד או בזוגות, לאחר שנקראו לעזור בשמירה על ההיאחזות ברמת מגרון, כמו-גם לשם הפגנת נוכחות באיזור רגיש זה, ולצורך זה הגיעו, ולא לשם פגיעה בערבים שהיו במקום.

שלישית - המאשימה טוענת כי ניתן להגיע למסקנה לגבי המניע הגזעני, מהתכנון המוקדם של מעשי הנאשמים. נטען כי הנאשמים תכננו את האירוע, והגיעו עם כלי תקיפה ורעלות פנים. אינני מקבלת טענה זו. כאמור, לא נמצאו אצל הנאשמים כלי תקיפה למעט

המפורט לעיל, וגם רעלות פנים לא נתפסו, למעט כובע גרב שהיה בכליו של נאשם 2, שגם לגביו ניתן הסבר (ראה עמי 591). נאשם 3 אף העיד כי כאשר קיבל בבוקר את ההודעה המבקשת ממנו להגיע לרמת מגרון, הוא השיב בשלילה, מאחר שנסע לשיבה בה למד. רק בדרך מקרה הוא פגש בצומת הסמוכה למקום את החבר, ששלח לו את ההודעה, ולבקשתו הצטרף אליו ועלה איתו לרמת מגרון (עמי 646, 657). מכאן שהגעתו למקום הייתה ללא כל תכנון מוקדם. מהעדויות אף עולה כי קבוצת היהודים נעזרה במהלך האירוע שחפצים שנמצאו במקום. כך העיד, יהודיע, כי מצא במקום מוט ברזל, נאשם 2 העיד כי הרים ענף מהקרקע, וכן נזרקו אבנים שנמצאו במקום.

רביעית, כפי שנקבע לעיל, לאחר שהנאשמים והאחרים הגיעו למקום, הם לא החלו לתקוף את המתלוננים אלא התפזרו במקום לצורך הרתעה, והגיבו לפעולות המתלוננים כלפיהם. לעניין זה יש לציין את עדותו של נאשם 1, לפיה היה נוקט באותה דרך פעולה, גם אם היה מדובר ביהודים שבאים לפגוע באחיותם במקום, או כדבריו: "הייתי מתנהג אותו דבר בין אם זה היה יהודים שבאים על מנת לפורר, לא יודע אין, קיצור, להעמיד את האחיות של החבריה שגרים שם" (עמי 531). וכך גם מעדותו של העד יהודיע: "ש. אם היה מדובר לא בערבים שעולים שם אלא בבודהיסטים, שמאלנים, משהו אחר, התגובה שלכם הייתה שונה? ת: היא לא הייתה משתנה בהוא זה" (עמי 586).

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

72. אשר על כן, בהתחשב בקביעות העובדתיות כמפורט לעיל; לאחר שקיבלתי את גרסת הנאשמים לגבי המניע להגעתם למקום האירוע; מאחר שאני מקבלת את גרסת הנאשמים באשר לנסיבות התקיפה; ובהתאם ל"מבחן הדומיננטיות" - דעתי היא כי לא היה מניע גזעני במעשיהם של הנאשמים.

טענות הגנה נוספות:

73. בנוסף לאמור לעיל, העלו באי כוח הנאשמים מספר טענות הגנה:

(א) הגנה מן הצדק מחמת אכיפה בררנית - נטען כי לא ייתכן שהנאשמים הועמדו לדין בעבירות חמורות, כאשר מנגד, הדין לא ממוצה עם אבו עלי, אשר הודה כי הכה את נאשם 1 באמצעות מסור. נטען כי יש בכך משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות. לטענה זו צירף ב"כ נאשם 3 את הפראפרזה שהתיר בית המשפט העליון למסור, במסגרת עתירה לגילוי ראויה חסויה (בש"פ 4257/16), הנוגעת למעשי המתלוננים במקום האירוע, ולפיה "ממידע שהתקבל עלתה אפשרות לפיה במועד מדויק שאינו ידוע, הפלסטינים שהגיעו לרמה גנבו לפעילים ציוד ואף השחיתו במקום דברים".

(ב) הגנה מן הצדק מחמת מחדלי חקירה -

נטען כי מעדותו של פקד ג'רבי ניתן לראות שהמפלג לפשיעה לאומנית גיבש תפיסה חד צדדית של האירוע, לפיה לא ייתכן כי המתלוננים הם למעשה התוקפים. כך לא נחקרו המתלוננים תחת אזהרה, וכך לא נחקרה העדה מייזל אשר הייתה יכולה לשפוך אור על האירוע.

74. אינני מקבלת את טענות הנאשמים.

כאמור, הנאשמים מסרו גרסה דלה מאוד בחקירתם במשטרה, מהטעמים המפורטים לעיל. בעת שהוגש כתב האישום, עמדו לפני המשטרה גרסאות המתלוננים, החבלות שנגרמו למתלוננים, ומנגד גרסה חלקית בלבד של הנאשמים, שלא ניתן היה לפעול על פיה. על כך העיד פקד שמואל ג'רבי, כי ההנחה הבסיסית הייתה שמדובר בחיכוך בין הנאשמים לבין המתלוננים, אך מששמרו הנאשמים על

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

זכות השתיקה, הוחלט שלא לחקור את המתלוננים באזהרה. אפשר שאילו שיתפו הנאשמים פעולה בשלבי החקירה, הייתה החקירה מתקדמת בכוון אחר.

75. ולקראת סיום -

רב^ה פרידמו־פלדמן, שופטת

ב"כ נאשם 2, טען, בסיום פרשת התביעה, כי אין להשיב לאשמה בעניין המניע הגזעני הנטען. נטען כי מעדויות התביעה עולה שהמניע לתקיפה הנטענת הוא סכסוך טריטוריאלי, ולא עניין גזעני. בדיון מיום 31.5.16 נדחתה הבקשה, ונקבע כי הנימוקים יינתנו בהכרעת הדין. הכלל, בטענה כי אין להשיב לאשמה, הוא כי די בראיות בסיסיות, ואף דלות, כדי לחייב את נאשם להשיב לאשמה (ראו ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואחי (21.11.1997), פ"ד ל"ב(1), 170). בשלב שבסיום פרשת התביעה, עמדו לפני בית המשפט גרסאות המתלוננים ועדי התביעה, והללו הוו תשתית ראיתית שדי בה כדי לחייב את הנאשמים להשיב לאשמה, גם בשאלת המניע הגזעני. גרסת הנאשמים באותו שלב הייתה חלקית ומצומצמת ביותר, ולאחר שנמסרה גרסה מפורטת בפרשת ההגנה וכן הובאו ראיות הגנה נוספות, קמה תשתית להכרעת הדין כמפורט לעיל.

סיכום:

76. סוף דבר, יש להרשיע את נאשמים 1 ו-2 בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק; ובעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק, ולקבוע כי נאשם 3 עבר עבירות אלה.

יש לזכות את כל הנאשמים מהמניע הגזעני המיוחס להם בכתב האישום.

תפ"ח 58199-03-14 מדינת ישראל נ' יוסף וינברגר ואח'

סגן הנשיא, י' נועם:

אני מסכים.

יורם נועם, סגן נשיא

השופט מ' בר-עם:

אני מסכים.

משה בר-עם, שופט

הוחלט להרשיע את נאשמים 1 ו-2 בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק; ובעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק, ולקבוע כי נאשם 3 עבר עבירות אלה. כן הוחלט, לזכות את כל הנאשמים מהמניע הגזעני המיוחס להם בכתב-האישום.

יורם נועם, סגן נשיא

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ז, 19 יולי 2017, במעמד ב"כ המאשימה, הסנגורים והנאשמים.

עמוד 45

רבקה פרידמן-פלדמן, משה בר-עם, שופט שופטת

הכרעת הדין ניתנת לפרסום, ללא ציון שמו של נאשם 3, על פי החלטת בית-המשפט מיום
19.7.17.